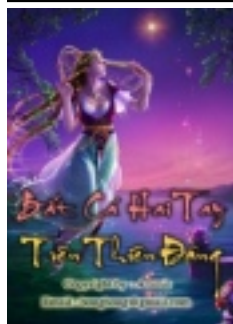

Bắt Cá Hai Tay Trên Thiên Đường

Contents

Bắt Cá Hai Tay Trên Thiên Đường	1
1. Phần I - Chương 01- 03	1
2. Phần Ii - Chương 04 - 06	7
3. Phần Iii - Chương 07 - 09	12
4. Phần Iv - Chương 10 - 11	19
5. Phần Iv - Chương 12	25
6. Phần V - Chương 13 - 14	28

Bắt Cá Hai Tay Trên Thiên Đường

Giới thiệu

Tác giả : Aramis (HÀN QUỐC). Tên thật : Jean Kim. Dịch giả : Quốc Đạt. Ba người, chỉ có ba ngu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ca-hai-tay-tren-thien-duong>

1. Phần I - Chương 01- 03

PHẦN 1

CHƯƠNG 1:

TÔI ĐƯỢC DỰ ĐÁM TANG CỦA CHÍNH MÌNH

Ba người, chỉ có đúng ba người khóc thương cho linh hồn bé bỏng của tôi, cầu cho con đường ánh sáng dẫn đến các vì sao sẽ rộng mở để linh hồn tôi tìm được đường về nhà. Là người hàng xóm ở sát vách nhà tôi, cô bạn thân nhất và ông sếp của tôi.

Tôi ngồi trên phần đuôi của chiếc quan tài, đung đưa chân. Nói thật nhé, tôi chẳng hề cảm thấy mình đã chết. Thỉnh thoảng tôi liếc nhìn cái cơ thể đã chết đi của mình, với cái mặt được trét cả đồng phần son -

cái thứ đáng kinh tởm mà khi còn sống còn lâu tôi mới đụng vào. Tôi tự hỏi “Phải chăng tất cả mọi người đều ra đi nhẹ nhàng và thanh thản như tôi?”.

Hầu hết mọi người đều cho rằng, vĩnh biệt cuộc đời ở cái tuổi 24 thì đúng là thê thảm. Tôi thì đến chết vẫn mỉm cười. Tôi đã quá cô đơn. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rằng, suy nghĩ sau chót lướt qua tâm trí trước khi tôi trút hơi thở cuối cùng là cuối cùng thì tôi cũng được đoàn tụ với những người tôi yêu mến nơi thiên đường.

Và thiên đường thì có thật.

Ở phía bên kia giáo đường, Gabriel* vẫn kiên nhẫn chờ tôi.

Tôi trượt khỏi cái quan tài, nhìn lại thân xác mình lần cuối. “Tạm biệt cưng nha”, tôi khẽ nói. “Cưng thì sắp chui xuống ngắm củ cải từ dưới đất, còn tớ đây lại được lên chín tầng mây cơ”. Gabriel nhẫn nại chờ tôi thủng thỉnh bước dọc giáo đường.

“Anh thấy không, tôi nói chuyện với cái xác không hồn của chính mình”.

Anh chàng mỉm cười.

“Thì đó là phần thưởng dành cho tất cả những người được lên thiên đường mà. Được tham dự đám tang của chính mình.”

Tôi lập tức xịt xuống như quả bóng xì hơi. Hóa ra những việc mình vừa làm chẳng có gì là ghê gớm cả, thậm chí rất bình thường là khác.

“Ý anh là ai cũng có thể làm được như vậy sao?”

“Đương nhiên, nếu họ muốn.”

Thọc tay vào túi quần, tôi càu nhàu. “Thế mà suýt nữa mình đã định khoe với tất cả mọi người trên thiên đường chứ.”

Gabriel búng ngón tay đánh tách một cái, và hình ảnh của hai chúng tôi nhòa dần đi. “Đề tài nóng hổi đấy. Trên thiên đường ai mà chẳng thích buôn dưa lê về việc họ đã chết như thế nào, những người thân đã tổ chức đám tang cho họ cầu kì ra sao, rồi có bao nhiêu người dự lễ nữa chứ, vân vân và vân vân ...”

Một tia hy vọng. “Biết đâu tôi chẳng là người có ít người dự đám tang nhất nhỉ. Mỗi ba người, nếu không kể ông cha cố.”

Tôi là thế đấy, kiêu hãnh ngay cả khi sự thật có cay đắng đến đâu. Nhưng Gabriel chẳng mất tí ti công sức nào để chọc cho cái bong bóng hy vọng của tôi nổ tung.

“Vấn đề. Timothy McVeigh còn chỉ có đúng một người cơ.” “Đáng ghét.”

Và cứ thế, chúng tôi dần biến mất.

Chú thích:

- Gabriel là tên một vị thánh trong Kinh thánh, một trong những vị thánh chính cùng với thánh Michael.
- Tác giả Aramis tên thật là Jean Kim.

CHƯƠNG 2: BRIAN

Nhà thờ đã dạy tất cả các con chiên rằng, thiên đường có cánh cổng được nạm toàn ngọc quý sáng lấp lánh, những con đường dát vàng, cả những thiên thần có cánh bay đi bay lại. Nhưng phải đặt chân đến cổng thiên đường bạn mới biết thực ra thiên đường như thế nào.

Thiên đường chính là bất kì và tất cả những gì mỗi con người khao khát có được. Nếu bạn thích cổng ngọc và đường vàng, bạn có cổng ngọc và đường vàng. Nếu bạn lại muốn thiên đường của mình là

một trang trại có khung cảnh chẳng khác gì Texas, bạn có nông trại Texas. Tóm lại, mỗi người sẽ được có một thiên đường riêng theo sở thích của chính mình. Quả là sung sướng vô bờ bến.

Và thế là thiên đường của riêng tôi mang hình ảnh của ngọn đồi xanh tươi trong bộ phim “The Sound Of Music”. Bộ phim yêu thích nhất của tôi kể từ khi biết đi.

Gabriel nhìn quanh và chợt nhoẻn cười.

“The Sound Of Music. Có gu đấy chứ. Một trong những khung cảnh đắt hàng nhất trên này đấy.”

“Cái gì?”. Tôi gào lên giận dữ. “Đáng ghét! Vậy mà tôi cứ tưởng tôi là người duy nhất chọn nó chứ?!”

Gabriel tròn mắt nhìn tôi như thể sinh vật lạ.

“Đó là bộ phim ca nhạc được yêu thích nhất trong lịch sử điện ảnh mà. Làm sao cô lại hy vọng mình là người duy nhất khi đi lấy ý tưởng từ bộ phim đó?”

Đúng là dở khóc dở cười. Tôi ngúng nguẩy, than vãn một hồi.

Nhưng Gabriel vừa rời khỏi thì tôi cũng đã quên phết mất cái sự “thiếu độc đáo” của bản thân, thơ thần dạo bước trên bãi cỏ xanh mượt mình hằng ao ước được chạm vào.

Bỗng có một tiếng ré lên thất thanh khiến tôi liên tưởng ngay đến tiếng báo động cứu hỏa. Và hiện lên trên nền trời là những chữ to màu đỏ. “Hiện đang đi vào là anh Han Chan Min, 27 tuổi. Linh hồn của anh được giải thoát vào hồi...” và thế là cả cái bảng thông tin cá nhân của anh chàng lần lượt hiện ra.

Tôi ngơ ngẩn đọc những dòng chữ hiện ra mà chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra cả. Có vẻ như họ đang thông báo cho bàn dân thiên hạ trên này biết về một kẻ mới theo chân họ lên đây thì phải. Thông báo về cái chết...? Khoan đã, thế thì cái chết của tôi có được thông báo lúc tôi lên đây không nhỉ? Và nếu có, vậy thì những người thân của tôi đã biết rằng tôi lên đây rồi còn đâu?

Đột nhiên...

“Shih Kaylin!”

Tôi chưa kịp phản ứng thì đã có một vòng tay ấm áp ôm ghì lấy tôi từ đằng sau.

“Ôi chúa ơi, Kaylin. đúng là Kaylin rồi!”

Chẳng nghi ngờ gì nữa.

“Brian Joo, anh chẳng thay đổi tẹo nào trong suốt mấy tháng em không gặp anh.”

Anh nói lỏng vòng tay để xoay tôi lại và nhìn vào mắt tôi. “Chuyện gì đã xảy ra với em thế? Sao em lại ở đây?”

Tôi với tay lên búng mũi anh, cái cách mà tôi vẫn thường trêu anh trước đây. “Thế anh mong em xuống địa ngục chắc?”

“Không đời nào.” Anh lắc đầu quây quây và lại ôm chặt lấy tôi. “Làm sao thế được cơ chứ. Gặp em anh mừng quá trời. Anh không vui vì em đã chết đâu, nhưng , mà việc quái gì anh phải nói dối nữa chứ. Anh mừng quá vì em đã chết và đến đây bên anh. Mừng lắm lắm!”

Brian Joo đúng là tếp đàn ông tôi chưa bao giờ muốn gặp gỡ. Lúc nào cũng vui vẻ quá mức. Thì đấy, người ta chết mà mừng rỡ như thế song hỷ lâm môn không bằng. Còn tôi, Shih Kaylin, lại là kiểu con gái thích cười vào những thằng con trai như Brian. Họ lúc nào cũng nhí nhảnh quá mức, trong khi với tôi, thế giới này chỉ toàn là nỗi đau khổ và tất cả mọi người trên thế giới này đều là kẻ thù tôi hết thấy.

Nhưng cũng có thể chính vì vậy mà tôi và anh hợp nhau. Tôi đã từng nghe nói rằng, nếu một chàng trai và một cô gái muốn thuộc về nhau, họ phải khớp với nhau đến bao giờ đủ một trăm phần trăm thì thôi. Brian chiếm 50, tôi 50, và thế là cùng với nhau, hai chúng tôi làm nên một trăm phần trăm tròn vành vạnh.

Tôi đã như người chết rồi cái ngày Brian vĩnh viễn bỏ tôi lại một mình trên Trái Đất. Một tai nạn đáng nguyên rủa, một vụ đâm xe rồi bỏ chạy trên đường làng vắng vẻ. Trái tim tôi vốn mềm yếu vì một chuyện

buồn trong quá khứ. Tôi đã phải nằm hàng tuần trong bệnh viện để có thể gạt bỏ được nỗi đau mất đi Brian.

Và cũng giống với những người khác khi gặp phải chuyện đau đớn đến mức tuyệt vọng, tôi tìm đến Thượng Đế. Nói đúng hơn là tôi quay lại với Thượng Đế. Bởi trước đây, một lần trong quá khứ, đã rất lâu rồi, tôi đã tin vào Thượng Đế, nhưng Ngài lại làm tôi thất vọng. Ngài đã làm mất đi trong tôi niềm tin.

Cái chết của Brian đã đưa tôi trở lại nhà thờ, bởi cầu nguyện dường như là phương thuốc duy nhất cho nỗi đau của tôi. Brian vẫn đang ôm chặt tôi khi tâm trí tôi quay về với thực tại.

“Anh làm em ngạt thở rồi đó.”

Tôi cười nhẹ. Anh thả tôi ra, miệng vẫn cứ mỉm cười mãi thôi. “Anh biết, nhưng nhớ em quá trời. Ngắm nhìn em từ nơi xa tí thế này chẳng bao giờ là đủ cả.”

Tôi trở cả mắt. “Mọi người ở trên này làm vậy thật à? Ý em là, họ thực sự quan sát những người còn sống à?”

Brian gật đầu. “Sao lại không?”

Tôi cảm thấy hơi khó chịu khi phải hỏi câu hỏi tiếp theo. “Ngay cả - anh biết đấy - những lúc - à - những phút riêng tư ý mà?”

Anh ngó tôi tùm tùm cười đầy ngụ ý. “Phút riêng tư...?”

“Thì anh biết đấy, đi tắm này, thay đồ này...?” dù tôi biết thừa là anh đã hiểu tôi định nói gì.

Không thể giả vờ thêm nữa, Brian cười phá lên. “Em sợ anh nhìn trộm em mỗi khi em vào nhà tắm sao?”

“BRIAN!” Brian mở một nụ cười trấn an. “Em chưa gặp Thượng Đế nhỉ. Ông ta cổ lỗ sĩ lắm. Mỗi khi đến những ”phút riêng tư” là hình ảnh trước mắt bọn anh lại tự động nhòe đi. Thế nên anh chẳng nhìn thấy gì đâu.”

Tôi thở ra một hơi nhẹ cả người. Kiểu này không khéo Thượng Đế lại chính là mẫu người lý tưởng dành cho tôi ý chứ.

“Nhưng em lo cái gì nhỉ?” Brian cố bám lấy cái chủ đề chẳng lấy gì làm hay ho này. Tôi đổi luôn chủ đề.

“Thế làm thế nào mà anh tìm được người thân của mình trên này? Em muốn tìm bao nhiêu người. Bố mẹ này, cô em, rồi ông bà em...”

“Dễ ẹc, em chỉ cần tập trung nghĩ về người đó, và thế là em sẽ tự động đến được bên người đó thôi. Em nhắm mắt lại...”

Tôi nhắm mắt lại. Trong vô thức tôi bắt đầu nghĩ đến một cái tên, một cái tên mà tôi đã không được gọi từ rất lâu rồi. Chẳng phải bố mẹ, cũng không phải là thành viên gia đình nào cả...

Và như có một cơn gió cuốn qua, một cảm giác ấm áp bao bọc lấy tôi từ đầu đến chân, thoảng đâu đó là tiếng Brian hét hoảng gọi tên tôi. Tôi như trượt trong một không gian bất định...

Cơn gió đã qua đi, tôi mở mắt ra. Trước mặt tôi là một chàng trai trẻ, tuy trông rõ ràng là có già dặn hơn lần cuối cùng tôi gặp anh nhưng lại giống hệt với tướng tượng của tôi về hình ảnh của anh nếu anh đã sống qua tuổi 16.

Anh tròn tròn mắt nhìn tôi, và run run khi bước lại gần tôi.

“Phải em không vậy?” Anh thì thầm, một tay đưa ra chạm nhẹ vào mặt tôi. “Đúng là em rồi.”

Nước mắt tôi chẳng hiểu ở đâu bỗng trào ra.

“Em nhớ anh lắm, HwanHee.”

Mối tình đầu của tôi.

CHƯƠNG 3: HWANHEE

Năm tôi bảy tuổi, gia đình HwanHee chuyển đến sống ở nhà bên.

“Mẹ ơi,” tôi, một con bé 7 tuổi, thì thầm với mẹ - người bạn duy nhất lúc đó, “con ước gì có một người bạn đến cùng với cái xe chuyển đồ kia. Con muốn có một người bạn.”

Và tôi đã có, thậm chí còn hơn cả những gì tôi ao ước. HwanHee là “thằng đàn ông” duy nhất được nhìn thấy cái quần lót Thủy Thủ Mặt Trăng màu hồng của tôi. Cả hai đứa vẫn thường ngủ trưa với nhau trên sàn phòng khách. Năm tháng qua đi, những buổi ngủ trưa đó dần được chuyển vào phòng riêng của tôi. Tôi thì gối đầu lên cái gối bông mềm mại của mình, còn HwanHee dùng bụng của tôi vào mục đích tương tự.

Chẳng có gì là bất bình thường về việc tôi và HwanHee ngủ chung, tay trong tay như ngày xưa cả, bởi hai đứa đối với nhau, không chỉ đơn thuần là một chàng trai và một cô gái ngủ chung trên một chiếc giường. Mỗi người trong hai chúng tôi mang cùng một ý nghĩa đối với người còn lại: sự thoải mái và dễ chịu vô thời hạn.

Và bởi vì HwanHee là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi ngoài cha mẹ, tôi sẽ còn nhớ như in cái ngày tôi biết được anh sắp ra đi. Tôi đang nằm vắt ngang trên giường, dán mắt vào cái màn hình TV 19 inches đang treo lộn ngược với tôi. HwanHee ngồi bên bàn học, anh cũng đang xem TV, thỉnh thoảng lại phải xì mũi vì cái bệnh cúm kinh niên đáng ghét.

“HwanHee,” tôi gọi anh, mắt thì vẫn dính vào cái màn hình. “Mặt cái thằng cha kia là màu xanh hay màu tím vậy ta?”

Ba cái vụ màu mè lởm khởm này là tại vì cái TV hàng rởm của tôi đầy mà, chính ăng ten mãi rồi không được.

“Tím em à,” giọng anh có chút gì khác lạ nhưng tôi không để ý lắm.

“Em nghĩ là máu đang dồn lên não em nhiều quá, em cứ tưởng nó là màu xanh chứ.” Tôi ngồi thẳng dậy, hơi choáng váng vì máu đột ngột dồn ra khỏi não để dần đều lại cơ thể.

HwanHee thôi không còn nhìn vào màn hình nữa. Anh quay lại nhìn tôi, cái kiểu nhìn hóm hỉnh đúng kiểu HwanHee.

“Kaylin này, khi anh chết, anh muốn em giữ bộ sưu tập thẻ bóng chày của anh nhé.”

“Được thôi,” tôi thậm chí cũng chẳng để ý lắm những lời anh nói. Hình như HwanHee có sở thích di chúc bằng miệng các đồ vật của anh lại cho tôi hay sao. Đây đã là lần thứ ba anh muốn tôi nhận bộ sưu tập thẻ bóng chày của anh rồi.

“Và khi anh chết,” HwanHee tiếp tục, “anh muốn em giữ tất cả những bộ phim của anh.”

HwanHee là một con nghiện phim ảnh, cũng có nghĩa là, về sau, mãi về sau trong tương lai xa lắm, khi nào anh ra đi, tôi sẽ được thừa hưởng hàng nghìn bộ phim luôn. Và thế là tôi gật đầu. Dĩ nhiên, có sao đâu, khi nào anh chết, à, chắc chắn phải là một ông già móm mém rồi ý chứ.

“Và khi anh chết, anh muốn em giữ giùm tất cả những thứ trên bàn học của anh.”

Di chúc lần này của anh có vẻ dài hơn mọi khi thì phải. Nhưng rồi tôi vẫn nghĩ nó chỉ là một trò đùa. Và thế là tôi lại gật đầu nhận lời.

“Tất cả đồ trên bàn chứ gì, okie luôn.” Một phút im lặng, còn HwanHee thì cứ nhìn đau đáu vào mắt tôi. Và tôi sẽ không bao giờ quên được những lời anh nói tiếp sau đó.

“Vậy thì đến tuần sau vẫn phải nhớ tất cả những gì anh nói đấy nhé, bởi vì anh sắp chết rồi.”

Miệng tôi đang chuẩn bị nói ra câu “đương nhiên” tại vì tôi cứ tưởng anh vẫn đang di chúc cho tôi. Nhưng tôi kịp kìm lại, và chợt cảm thấy nặng nề sao đó, như Trái Đất ngừng quay hay sao...

“Anh vừa nói gì cơ?”

Một cơn giận bất chợt ào ào len lõi vào từng mạch máu của tôi. Tôi lờm anh, người bạn thân nhất của tôi, và sẽ sớm trở thành “cố bạn thân nhất” nếu anh không chấm dứt ngay cái trò đùa ngu ngốc của mình đi.

“Anh là đồ con lừa, HwanHee”, tôi nhảy xổ vào anh. “Anh nghĩ rằng trò đùa của anh buồn cười lắm sao?”

Lại một phút im lặng. Và vẫn những lời nói đó.

“Anh sắp chết, Kaylin à.”

Tôi cầm lấy cái gối - vật gần tay tôi nhất, và ném vào anh mạnh nhất có thể.

“Anh ngậm cái miệng anh lại! Đồ ngốc! Anh nghĩ rằng như vậy là buồn cười lắm hả? Sao anh lại có thể đùa độc ác đến thế được chứ?”

Anh không tránh cái gối tôi ném, anh cứ để cho nó đập vào đầu mình rồi rơi xuống sàn. Và đó là khi tôi nhìn thấy trong mắt anh long lanh giọt nước mắt.

“Anh sắp chết, Kaylin.”

Như có ai đang bóp nghẹt lấy cổ tôi, một người vô hình có sức mạnh không thể cưỡng lại được. “Ôi Chúa ơi,” tôi nghẹn lời và trượt ngã xuống bên anh. Tôi vùi mặt vào đùi anh, “nói đi, hãy nói với em rằng anh chỉ đang đùa mà thôi.”

Anh nâng cầm tôi và vuốt nhẹ mái tóc. “Khi anh đi rồi, em sẽ nhớ anh chứ?” Tôi chẳng thể nói lên lời nữa, cổ họng tôi như bị thắt chặt lại. Tôi òa khóc, úp mặt lên đùi anh mà khóc, tự hỏi anh có biết rằng trái tim tôi đang vỡ tan ra từng mảnh? Anh thì vẫn im lặng, vuốt ve mái tóc tôi, âu yếm vỗ về tôi như thể tôi mới chính là kẻ vừa bị tuyên án tử hình vậy.

HwanHee không ra đi vào tuần sau đó. Thật ra anh chết sau ba tháng vật lộn với những phẫu thuật và thuốc thang, với niềm vô vọng và nước mắt. Và tôi mất đi người bạn mà tôi thương yêu nhất. Hằng đêm, tôi vẫn quỳ bên giường và cầu nguyện. “Chúa ơi, xin đừng bắt con phải xa rời anh ấy.”

Nhưng HwanHee vẫn ra đi vào một buổi sáng Chúa Nhật tươi đẹp. Sáng hôm đó, tôi thức dậy, mở mắt ra và cảm thấy rằng HwanHee đã bỏ tôi ra đi mãi mãi. Và thay vì ra khỏi giường, tôi cứ nằm đó, qua cả 9 giờ, lúc bố mẹ gọi tôi để chuẩn bị đi nhà thờ, qua cả 10 giờ khi buổi cầu nguyện ở nhà thờ bắt đầu, và qua cả 12 giờ, khi những sợi dây gắn liền tôi với đạo và niềm tin nơi Chúa đã đứt cả, chẳng còn lại gì.

Và vậy đấy, giờ thì tôi đang đứng trước mặt HwanHee, vẫn với cái vẻ đẹp rạng rỡ ngày nào, trong một thế giới được coi là hoàn hảo - thiên đường. Nhưng khi tôi nhìn ra cái thiên đường của riêng anh...

“Ôi HwanHee...” là những từ duy nhất tôi có thể thốt lên khi tôi nhận ra căn nhà sau lưng anh. Đó chính là căn nhà sinh đôi mà gia đình tôi và gia đình HwanHee đã sinh sống trước đây. Vẫn là hai căn nhà sát vách, chỉ cách nhau có một bờ dậu thấp tè. Trước khi tôi kịp lấy lại nhận thức, tôi đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh.

“Không một giây phút nào,” anh thì thầm vào tai tôi, “anh không nhớ tới em, Kaylin yêu quý.”

Tôi đã định mở miệng ra nói với anh một câu tương tự, nhưng rồi đã nín lại. Tội lỗi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể cảm thấy điều này ở một nơi chốn hoàn mỹ như thiên đường. Anh nhẹ nhàng đẩy tôi ra, hai bàn tay ấm áp đặt lên hai vai tôi, đôi mắt như mỉm cười.

“Để anh nhìn kĩ lại em xem nào, xem em thay đổi nhiều đến thế nào.” Đôi mắt anh tỏ vẻ hiểu biết khi ngắm nhìn gương mặt tôi. “Em hay khóc hơn thì phải.”

“Anh đã bỏ em đi quá sớm.”

Trông anh bối rối mất một lúc, nhưng rồi anh lại mỉm cười rạng rỡ.

“Nhưng giờ thì em đã ở đây và chúng ta lại bên nhau. Thiên đường không có nước mắt. Chúng ta sẽ hạnh phúc lắm mà.”

Và anh kéo sát tôi lại bên anh, gần hơn với trái tim của anh. HwanHee vẫn là anh như ngày xưa.

2. Phần Ii - Chương 04 - 06

PHẦN 2 CHƯƠNG 4: TRÒ CHUYỆN BÊN BỂ TẮM HƠI

Bị rịn mắt một lúc, cuối cùng tôi cũng phải rời HwanHee để đi tìm bố mẹ. Họ mà biết họ không phải là những người đầu tiên tôi tìm kiếm thì hẳn sẽ giận tôi lắm đây. Anh đồng ý, nhưng bắt tôi hứa là sẽ quay lại với anh ngay.

Tôi định kiếm mẹ trước nhưng thật tiện lợi làm sao là lại gặp luôn cả bố đang ở chỗ mẹ. Hai người ôm chầm lấy tôi như thể muốn làm tôi chết ngạt luôn, nhưng mà đâu có được vì đằng nào tôi chả đã là người chết rồi. Trở lại vòng tay bố mẹ, cảm giác thật là sướng khoái. Lại được xoa đầu và cảm thấy như mình đang bé lại. Tôi đã nhớ biết bao những ngày cả gia đình vẫn quây quần bên nhau và tôi ấm áp, hạnh phúc trong sự yêu thương đùm bọc của bố mẹ. Giá mà tôi đã đủ lớn để báo đáp công sức của bố mẹ. Điều duy nhất an ủi tôi là bố mẹ đã ra đi cùng với nhau, vẫn hạnh phúc trong vòng tay của nhau cho đến tận giây phút lìa đời như hai người vẫn hằng mong muốn mà không đau đớn gì cả.

Thiên đường chung của bố mẹ là một cái bể bơi mát-xa có nguồn nước là một con suối nước nóng, nhìn thì đã nhận ra ngay là mô phỏng lại địa điểm nghỉ ngơi bố mẹ yêu thích nhất ngày xưa. Tôi ngồi bên thành bể, ngắm nhìn hơi nước nghi ngút bốc lên, mẹ thì nửa người nằm trên thành bể, nửa người đung đưa trong làn nước ấm, còn bố ì oạp bơi từ bên này sang bên kia. Chẳng cần phải mở mắt ra, mẹ vẫn luôn nói trúng phóc tâm sự của tôi.

“Con gái cưng của mẹ đã lên đến thiên đường rồi mà còn lo lắng chuyện gì thế kia?”

Tôi khê khua chân tạo nên những vòng tròn trên mặt nước. Trong một thoáng, tôi nghĩ rằng mình có thể tâm sự với mẹ. Nhưng tôi không muốn đổ nước lạnh vào bể mát-xa của mẹ.

“Có gì đâu, mẹ đừng lo.”

Mẹ mở mắt ra, cái nhìn thoáng nghi ngờ. Nhưng mẹ không hỏi tôi gì thêm. Và rồi chúng tôi lại chìm trong im lặng.

Tôi vẫn ngồi đó, bố vẫn bì bõm bơi từ bờ này sang bờ kia và mẹ lại nhắm mắt lại. Tôi chợt hiểu rằng cả bố lẫn mẹ sẽ không bao giờ có thể hiểu nỗi lo lắng đang dần vật tâm trí tôi. Cả hai người đã kết hôn với mối tình đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời mình. Trong khi đó, tôi đang phải đối mặt với một vấn đề mà dù tôi có là người giàu trí tưởng tượng nhất trên đời này, tôi cũng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp phải, nhất là lại ở một nơi như thiên đường. Tôi đang phải đối mặt cùng một lúc với cả mối tình đầu tiên lẫn mối tình sau cùng của mình trong cùng một thế giới.

Quay trở về thời gian tôi còn ở trên Trái Đất, lúc mới gặp Brian cũng là lúc tôi đã tự hứa sẽ xa lánh hoàn toàn tình yêu và đàn ông. Tại thời điểm đó, tôi nghĩ rằng tôi không thể nào chấp nhận một tình yêu mới. Nhưng sau hàng tháng trời tránh Brian như tránh hủi, lý do duy nhất cho việc cuối cùng thì tôi cũng chấp nhận anh là bởi vì HwanHee đã không còn tồn tại trong thế giới của tôi nữa. Tôi chưa bao giờ lại ngờ được điều này, rằng chính tại cái nơi tràn ngập hạnh phúc này, tôi dần vật trong những nỗi lo chẳng ai mong đợi. Tôi yêu cả hai người, cả Brian và HwanHee, nhưng tôi giữ họ ở những nơi khác nhau trong trái tim tôi.

Mẹ chợt hỏi. “Con đã gặp HwanHee chưa? Cậu ta cũng ở đây đấy, con biết chứ?”

Gương mặt HwanHee lại hiện lên trong tâm trí, cái giây phút tôi hiện ra trước mắt anh, cả sự ngạc nhiên và niềm vui sướng.

“Anh trông lớn hơn nhiều, khoảng tầm tuổi con. Anh trông chẳng giống một anh chàng 16 tuổi gì cả.”

Bố tiến lại gần. “Kaylin, nhìn bố coi, trông bố có giống một ông già 48 tuổi không con?”

Giờ bố nói tôi mới để ý. Đúng là trông bố trẻ hơn nhiều so với bố trong kí ức của tôi. “Không hề. Thế thực ra bố bao nhiêu tuổi vậy?”

Bố mẹ trao nhau những cái nhìn sung sướng. “Trên thiên đường,” mẹ bắt đầu giải thích, “con có thể chọn tuổi mình. Bây giờ thì bố mẹ mới đều gần 30 thôi. Đó cũng là lý do tại sao con thấy HwanHee trông lớn hơn.

Cậu bé đã chọn inh được lớn lên bình thường, để khi con lên đến đây, trông cậu ta không giống một cậu bé khi đứng bên con.”

“Ôi HwanHee...” tôi thầm nghĩ. Còn bố mẹ tôi, hóa ra vẫn đang ở lứa tuổi “đầu 2 đít chơi vơi”. Chúa ơi, cuộc sống trên thiên đường đúng là không thể tin nổi. Hẳn là tôi sẽ hưởng thụ nó sung sướng lắm đây nếu không vì cái rắc rối vừa xuất hiện. Tôi đứng lên, lau khô chân. “Nên kiếm ai bây giờ nữa nhỉ?”

“Sao phải vội chứ?” Mẹ nói với cái giọng lười biếng. “Thời gian bây giờ là vô tận mà.” Thế mà tôi quên bồng mất, thiên đường cũng có nghĩa là vĩnh cửu, là vô thời hạn.

“À thì cũng chỉ là con vẫn còn thấy háo hức vì mới lên đây thôi mà.”

Bố vẫy tay gọi tôi. “Trước khi con đi, ta phải hỏi con thêm một câu nữa. Thế có mấy người dự đám tang của con tất cả?”

Tôi nghe răng ra cười, cúi sát xuống nhìn bố mà nói. “Làm sao nhiều được như bố chứ. Chỉ có đúng 3 người.”

Mất bố như cười khi ông nói. “Vậy là con bố thua thằng cha Timothy McVeigh rồi sao?”

Bố quá là hiểu tôi mà.

CHƯƠNG 5: CHÒM SAO ĐẠI HÙNG CỦA CHÚNG TÔI

Khi tôi quay trở lại ngọn đồi của tôi thì Brian đã đi khỏi. Tôi lên thiên đường cũng đã gần được một ngày, vậy mà Mặt Trời vẫn tỏa sáng rực rỡ. Đúng là trên thiên đường không còn chỗ cho bóng đêm. Nhưng chả hay chút nào cả vì tôi lại rất thích bầu trời đêm và những vì sao lấp lánh thêu dệt trên nó.

Trước cả khi trong đầu tôi kịp nảy ra một suy nghĩ khác, một dải màu lớn chợt trải dài theo đường chân trời, và bầu trời xanh mát của tôi đã được nhuộm một màu rượu vang sẫm thật sẫm, tô điểm bởi hàng nghìn viên kim cương lấp lánh như đang nhấp nháy mắt với tôi từ khắp mọi phía. Đây đúng là thế giới trong mơ của tôi rồi.

Nhưng rồi tôi nhanh chóng nhận ra điểm giả mạo trong cái bầu trời của tôi. Thậm chí tôi có thể với tay ra và chạm vào các vì sao. Nói đúng ra, cái bầu trời của tôi chẳng qua chỉ là đồ dỏm, đồ chơi giả mạo mà thôi. Và bởi vì tôi chính là Đấng Tạo Hóa của nó, tôi có thể sắp xếp lại nó theo ý tôi. Thế là tôi tự di chuyển các vì sao để thiết kế cho riêng mình một bầu trời. Sau một tiếng lao động cật lực, tôi nằm vật ra, mệt đến thở không ra hơi. Và sự thật, dù có hơi tàn nhẵn một chút, nhưng cái tác phẩm đầu tay này của tôi chẳng hơn gì một mớ hổ lốn. Hội họa vốn chưa bao giờ nằm trong danh sách “năng khiếu bẩm sinh” hay “tài năng tiềm ẩn” của tôi cả.

“Rốt cuộc đây là một con voi hay một con tê giác thế nhỉ?”. Brian đột ngột xuất hiện, không một tiếng động, cũng chẳng một lời báo trước.

“Em tự vẽ chòm sao Đại Hùng của mình đấy.” Tôi trả lời, lấy vai huých nhẹ vào vai anh. “Nhìn kĩ lại đi, anh sẽ thấy nó giống hệt một con gấu. Thật đấy.”

Brain ngồi xuống bên cạnh tôi và nhìn lên, neho neho mắt và hơi nghiêng đầu về bên phải. “Giờ thì trông nó giống hệt một con thỏ bị trương phình.”

Anh bật cười khi thấy vẻ mặt nhăn nhó khó coi của tôi. “Em đã bao giờ là một sinh viên giỏi trong lớp Mỹ thuật đâu cơ chứ.”

Đúng rồi. Lớp Mỹ thuật. Đó chính là nơi chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt. Tôi chẳng nghĩ ra câu gì để phản đòn, vì Brian đã nói đúng mất rồi, chưa kể Brian còn là một họa sĩ thực thụ. Thành ra tôi giả vờ lơ anh đi và lại nhìn lên cái con gấu chẳng thành hình của tôi. Mà tôi thấy nó vẫn ra dáng một con gấu đấy chứ.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, thoáng buồn khi chứng kiến tác phẩm lớn đầu tiên “Bầu trời sao” của tôi đang dần biến mất. Brian nhanh chóng sắp xếp lại đồng sao. Chưa đầy 5 phút sau, anh đã biến con thỏ trương phình của tôi thành một chú gấu con xinh xắn.

“Đồ hợm hĩnh.”

“Đồ ghen tị.”

“Ừ thì anh giỏi đấy, nhưng ...”

“Chúng ta tạm nghỉ chành chọc một tí được không?” Brian chợt cắt ngang lời tôi. Anh rì rầm, giọng anh chợt trầm xuống, hơi khàn đi và ... mơn trớn.

Với một cái gạt nhẹ, anh đẩy tôi nằm xuống bãi cỏ và nhìn xoáy vào mắt tôi, hai bàn tay đặt lên hai bờ vai tôi.

“Anh đã học thêm được mấy kĩ thuật mới đấy...” Anh ngã người xuống, chống khuỷu tay để cúi sát xuống gần tôi hơn, đôi môi anh xuống gần hơn, gần hơn nữa... Ý thức của tôi chợt quay trở lại đúng lúc và tôi đẩy hai tay lên để ngăn anh lại.

“Brian...”

Anh ngừng lại, vẻ thắc mắc và thất vọng hiện rõ ra mặt. “Gì vậy?”

Tôi bật cười để xua đi cái cảm giác ngượng ngập. “Em bị nằm lên sỏi.”

Brian bật dậy ngay và kéo tôi ngồi lên. “Chúa ơi! Kaylin, anh xin lỗi. Anh đâu có biết.”

Tất nhiên đó là một lời nói dối. Trên ngọn đồi mượt mà đến hoàn hảo này thì lấy đâu ra sỏi chứ. Và nếu có đi chẳng nữa thì cũng đâu có đau được vì trên thiên đường đâu có tồn tại khái niệm đau đớn.

Nhưng nếu anh có nhận ra điều đó thì anh cũng không tỏ thái độ gì cả, ít ra là không biểu hiện ra ngoài. Thay vào đó, anh lại nằm xuống bên cạnh tôi trên bãi cỏ, gối đầu lên hai cánh tay và ngược nhìn lên bầu trời sao anh vừa xếp lại.

“Em biết không...” giọng anh mềm và ấm làm sao.

“Gì cơ ạ?”

“Nằm đây lại gọi anh nhớ về những ngày cũ. Cảm giác như chúng ta đã quay ngược thời gian, như chúng ta đã sống lại vậy.” Anh nói đúng thật. Chúng tôi đã như được trở lại cái cảm giác của ngày xưa khi chúng tôi còn sống trên Trái Đất. Ngạc nhiên làm sao, cảm giác yêu thương đã dễ dàng quay trở lại với chúng tôi và chúng tôi lại được ở bên nhau như mới ngày nào.

Trong tôi bỗng ẩn hiện chút sợ hãi. Bởi vì cùng lúc đó, trong tâm trí tôi xuất hiện một gương mặt khác, ngoài Brian, không thể cưỡng lại được.

Tôi với một ngón tay lên chỉnh lại cái mũi của con gấu, làm cho nó thành ra vắn vẹo buồn cười không thể chịu được.

“Này, em làm cái gì thế?” Brian phản đối.

Tôi bật cười nhìn anh. “Làm cho nó giống lúc trước một chút, chứ đẹp thế này, em bảo em tự làm ai thêm tin.”

“Thế người ta gọi là ăn cắp bản quyền đấy.” Nhưng anh lại mỉm cười.

“Nhưng đây là sao của em cơ mà.” Tôi cãi lại. “Sao của em, con gấu của em.”

Brian nhăm nháy nhìn tôi, trông yêu không chịu được. “Đồ dối trá”.

Đầy bất ngờ, nụ hôn của anh, đôi môi của anh đã gắn chặt lên môi tôi. Mang vị ngọt của thiên đường, nụ hôn của anh thậm chí còn ngọt ngào hơn cả những ngày chúng tôi còn sống. Tôi đắm chìm trong nó, không còn chút sức lực nào để phản kháng cả.

Đột ngột đến, rồi đột ngột đi, Brian cười một nụ cười thỏa mãn. Anh chợt đứng bật dậy. Chẳng cần tôi phải nói lời. Gương mặt đỏ bừng đầy bối rối của tôi đã nói với anh tất cả, niềm vui sướng của tôi, nụ hôn ngọt ngào của anh.

Chúa ơi, tôi cảm thấy mình như một con ngốc.

CHƯƠNG 6: NƯỚC CHẢY RÓC RÁCH

Năm tôi và HwanHee 10 tuổi, hai gia đình đi nghỉ hè cùng nhau trên vùng núi, nơi có những dòng suối trong lành. Chúng tôi háo hức đến nỗi chỉ chờ cho ô tô dừng lại là lao vội ra phía dòng suối đang trôi lững lờ trước mắt, thèm khát lắm sao được nhúng chân mình vào cái dòng chảy trong mát của núi rừng.

Thật không may, vì chúng tôi đã lạc đường trong rừng khá lâu. Khi đến nơi thì mặt trời đã bắt đầu lặn. Không được nghịch nước, vì trời tối đồng nghĩa với việc nước trở nên rất lạnh. Thế là trong khi hai ông bố đánh vật với đồng lửa trại, hai bà mẹ thì lo chuẩn bị bữa tối, hai đứa trẻ ranh chúng tôi cứ đi dọc bờ suối, ao ước được nhúng ướt chân dù chỉ một lần. Trời tối mịt, hai gia đình quây quần bên đồng lửa trại.

Sau bữa tối, tất nhiên, không thể thiếu những câu chuyện ma. HwanHee và tôi có một điểm rất giống nhau: hai đứa đều sợ ma và bất cứ cái gì có dính líu đến ma chết khiếp lên được. Nhưng tôi là đứa lúc nào cũng giả vờ dũng cảm, ra vẻ ta đây chẳng sợ gì cả. HwanHee thì ngược lại, anh chàng sợ ra mặt, thậm chí còn trốn sau lưng bố, bịt hai tai lại và rên ư ử để át tiếng kể chuyện đi.

Bất hạnh thay vì chúng tôi lại có những ông bố bà mẹ đặc biệt khoái kể chuyện ma và làm cho chúng tôi cứ phải sợ sồn gai ốc lên mới thôi. Bố HwanHee thậm chí còn quàng tay qua người cậu để không cho bỏ chạy nữa, và kể chuyện với cái giọng thật lớn để át đi tiếng rên ư ử của HwanHee.

Suốt đêm hôm đó, tôi cứ nằm nhìn chòng chọc lên trần lều tối om, thừa biết rằng có thách mình cũng không thể ngủ nổi. HwanHee cũng đang nằm rên rỉ khe khẽ.

“Kaylin, bỏ ngủ chưa vậy?”

“Trông mình có giống đang ngủ không chứ?”

“Ừm, mình cũng không ngủ được.”

Tôi, như một con ngốc, lại cố giả vờ là mình không sợ tí nào. “Thì cứ nhắm mắt vào thôi.”

HwanHee nằm sát hơn vào tôi.

“Bồ có nghe thấy không?”

“Nghe thấy gì cơ?” Lúc nào cậu ta cũng nghe thấy một cái khỉ gió gì đó.

“Thì tiếng máu chảy đấy thôi.”

Tôi cười phá lên dù sự thật là tôi cũng sợ bủn rủn chân tay. “Đồ ngốc, đó đâu phải tiếng máu chảy. Là tiếng suối đó mà.”

“Làm sao cậu biết được chứ?” Ở kìa, ngớ ngẩn đến mức buồn cười.

“Thì hồi chiều chính cậu cũng nhìn thấy dòng suối đấy thôi.” Tôi nói với cái giọng kiên chế nhất có thể. “Nào bây giờ thì ngủ đi chứ.”

Nhưng HwanHee lại nằm sát vào tôi hơn nữa, tay cù vào đúng bụng tôi làm tôi không kìm được, cười rú lên.

“Thôi ngay đi!” Tôi ngồi bật dậy, tự thấy giận mình sao lại chơi thân nhất với một thằng cu yếu đuối đến phát tôi nghiệp như thế. “Đi nào.”

Thằng cu trông choáng váng toàn phần. “Đi đâu cơ?”

Tôi tóm lấy tay trái của HwanHee và với tay mở khóa lều. “Tôi sẽ cho cậu thấy chẳng có máu me gì ở đây cả.”

“Khôôông!” HwanHee gào lên. “Tôi không muốn. Cậu không thể bắt tôi ra ngoài lúc này được.”

Nhưng tất nhiên là tôi có thể. Tôi lấy tay phải bịt miệng HwanHee để không đánh thức bố mẹ dậy. “Thôi ngay cái kiểu hèn nhất đấy đi và ra ngoài với tôi. Có tôi ở bên cạnh cậu mà.”

Cậu ta thôi không giằng co nữa và rụt rè theo tôi ra ngoài lều. Chúng tôi không tìm được giày của mình trong bóng tối nên đành đi chân đất về phía tiếng nước đang chảy róc rách. HwanHee vẫn cố kéo tôi về lều nhưng cậu ta không thắng được những bước đi dứt khoát của tôi.

“Cậu sẽ không bao giờ chiến thắng được nỗi sợ hãi của mình nếu cậu không dũng cảm đối mặt với nó.” Tôi thì thầm nói với HwanHee. Chúng tôi tập tễnh vượt qua một khoảng rừng đen kịt.

“Tớ muốn về, Kaylin ơi” HwanHee van vãn tôi.

“Không...” giọng tôi chợt nghẹn lại đúng lúc chúng tôi bước chân ra khỏi khu rừng và đến bên bờ suối. Cả không gian tràn ngập ánh trăng, cái ánh sáng dịu dịu màu vàng nhạt, mỏng và mát lạnh như sương.

“Đẹp quá...” HwanHee thò đầu ra từ sau lưng tôi, há hốc mồm vì kinh ngạc. “Đẹp như một dòng suối kim cương vậy.” Quả đúng vậy, dòng nước chảy róc rách làm cho con suối phản chiếu ánh sáng lấp lánh đẹp tuyệt vời khiến tôi chỉ muốn được chạm tay vào đó.

“Tớ muốn được chạm vào nó.” Bao nhiêu nỗi sợ hãi của HwanHee thế là bay đâu sạch. Anh chàng còn vừa nhàn nhõm nhìn tôi cười, vừa nhanh nhanh chóng chóng chạy đến sát bên bờ suối.

“Tớ sẽ bước xuống hần đây cơ! Tới đây nào, Kaylin!”

“Không, đừng, đồ ngốc.” Tôi thét lên khe khẽ. “Nước đó hẳn phải lạnh như nước đá đấy.”

“Nhưng trông nó có vẻ không lạnh đâu.” HwanHee vừa nói vừa ngồi thụp xuống để xắn gấu quần pyjama lên và thò ngay một chân xuống dòng nước kim cương. Con lạnh đột ngột làm cậu nín cả thở. Cậu há hốc mồm ra như hụt hơi.

“HwanHee, quay lại đây đi!”

Nhưng cậu không hề động đậy, cậu như đã đóng đá. Tôi chạy tới, lo lắng làm tôi mờ cả mắt. Có lẽ chính vì vậy mà tôi không nhận thấy một hòn đá to lù lù trước mặt. Tôi ngã sấp xuống. Không thể chờ đợi hơn được nữa, tôi cố với một tay ra để kéo HwanHee. Nhưng cánh tay của tôi, cái cánh tay ngắn ngủn đáng ghét của tôi, thay vì kéo HwanHee lại, đã đẩy luôn cậu xuống dòng suối. Hẳn đã có một tiếng bồm rất lớn nhưng tai tôi như đã ù đặc lại, tôi mở mắt trừng trừng ngó người bạn thân nhất của mình từ từ rơi xuống dòng suối lạnh ngắt. Và tiếng hét của tôi có lẽ đã rung chuyển cả núi rừng.

Giá mà lúc đó tôi lớn hơn một chút, hiểu biết hơn một chút, có kinh nghiệm hơn một chút, tôi đã nhảy ngay theo cậu xuống suối và cố mà vớt cậu lên.

Nhưng lúc đó, tôi mới chỉ là một đứa trẻ, tôi mới 10 tuổi.

Vừa gào đến khản cả cổ, tôi vừa chạy về chỗ bố mẹ. “HwanHee chết đuối!” Tôi gào thét điên cuồng. “HwanHee chết đuối rồi! Con đã giết HwanHee mất rồi!”

Cả hai bố mẹ ngay lập tức xuất hiện và lắc vai tôi thật mạnh để kéo tôi ra khỏi cơn hoảng loạn. Tôi chỉ có thể chỉ tay ra phía dòng suối, cổ họng tôi như đã đặc lại vì nước mắt. Bố mẹ chạy đi nhưng tôi không thể chạy theo họ. Tôi như đã hóa đá, chỉ biết đứng đó và nhìn theo cái bóng của họ.

Khi bố mẹ quay trở lại, thân hình nhỏ bé của HwanHee nằm gọn trong lòng họ. Tôi không nhìn thấy mặt cậu vì trời tối quá, và thế là tôi oà khóc. Mẹ đặt một tay lên vai tôi khi tất cả chúng tôi chạy ra chỗ để xe. Nhưng không ai nói một lời nào cả. Tôi muốn được ở cùng xe với HwanHee nhưng bố mẹ tôi không cho. Tôi hiểu rằng bố mẹ sợ tôi sẽ khóc đến ướt đầm cả xe.

Mất đến hơn 40 phút sau, chúng tôi mới có mặt ở bệnh viện. Khi chúng tôi đến nơi, cuối cùng thì tôi cũng được nhìn thấy mặt HwanHee dưới cái ánh sáng xanh lè của bệnh viện. Trông mặt cậu trắng bệch như cắt không còn hột máu và đôi môi tái xanh.

Đến các bác sĩ trông cũng rất căng thẳng khi chúng tôi đưa cậu đến phòng cấp cứu. Và rồi chúng tôi phải đợi ở ngoài, đợi mãi... Đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ trái tim tôi đã đập dữ dội thế nào khi tôi nghĩ rằng vậy là HwanHee sắp chết rồi. Tôi như ngừng cả thở và cảm tưởng như trái tim mình sắp nổ tung cả lồng ngực. Đó là trải nghiệm đau đớn nhất trong suốt mười năm đầu tiên của cuộc đời tôi và tôi không có nỗi đau nào lớn hơn thế nữa trong suốt cuộc đời mình.

Vài tiếng sau, HwanHee tỉnh lại. Bình an vô sự. Chúng tôi đã đến vừa kịp lúc, bác sĩ nói như vậy. Chúng tôi đã cứu cậu kịp thời.

Nhưng tôi vẫn không ngừng khóc, kể cả sau khi mọi người bảo rằng cậu không sao cả, thậm chí ngay cả sau khi chính mắt tôi đã nhìn thấy cậu vẫn còn sống và bình an. Bởi vì tất cả xảy ra do lỗi của tôi. Chính tôi đã ép HwanHee ra khỏi lều. Và chính tôi đã đẩy cậu ngã xuống suối. HwanHee đã nhắc đi nhắc lại rằng đó không phải là lỗi của tôi, rằng chính cậu mới thật ngu ngốc vì đã thò chân xuống suối và nếu tôi có không đẩy thì cậu vẫn ngã như thường. Nhưng vẫn chẳng thể rũ sạch trong tôi cái cảm giác tội lỗi.

Sau tai nạn đó, HwanHee bị mắc phải căn bệnh cảm lạnh mãn tính. Cậu suốt ngày phải ra vào bệnh viện chỉ vì những sơ sẩy nhỏ nhặt nhất, kể cả chỉ là vết trầy xước khi trượt ván. Cậu yếu ớt quá. Chính tôi đã làm cho cậu trở nên yếu ớt như vậy.

Sáu năm sau đó, khi HwanHee thực sự ra đi mãi mãi, tôi đã gục ngã. Sự thực quá đau đớn. Bởi vì trong sâu thẳm, tôi hiểu rằng, chính tôi, chứ không phải ai khác, đã giết chết HwanHee.

3. Phần Iii - Chương 07 - 09

@ Crys iu: Truyện này thật ra cũng hok kịch tính gì cho lắm, nhẹ nhàng một tí thôi. Xem nhiều truyện kịch tính wé bị đau tim rồi, nên giờ post truyện nhẹ tí

PHẦN 3

CHƯƠNG 7: KHÓA CỬA

Mỗi khi tôi nhớ lại câu chuyện kì nghỉ hè trên núi năm đó, trái tim tôi lại nhói đau và nước mắt trào ra. Đó là khi tôi còn sống. Giờ thì tôi đã ở trên thiên đường, nhớ lại cái ngày tôi được biết về cái chết của HwanHee và chẳng cảm thấy đau đớn gì cả. Một chút cảm giác tội lỗi nhưng trái tim thì vô sự. Dù sao thì nó vẫn không phải là những kí ức dễ chịu gì cho cam. Thế nên tôi rất ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng HwanHee.

“Trông em có vẻ hạnh phúc lắm.”

Ý nghĩ đầu tiên của tôi, không thể tin được, lại là thở phào nhẹ nhõm vì Brian đã đi khỏi. Anh nói phải đi thăm một vài người bạn. Cuộc sống trên này mới cởi mở và phóng khoáng làm sao. HwanHee nằm xuống bên tôi và cù vào bên hông tôi, anh vẫn luôn biết chính xác phải cù vào chỗ nào để làm tôi cười phá lên. Tôi bật cười khanh khách.

“Sao em lại nằm đây trong bóng tối thế này?” Anh tò mò hỏi khi tôi đã ngưng cười. Anh khẽ đưa một tay lên và vẫy vẫy trong gió.

Bỗng ở đâu ra những đốm sáng nhỏ li ti tràn ngập cả không gian trước mắt.

“Ôi đom đóm.”

Tôi thốt lên ngạc nhiên và sung sướng.

“Đẹp quá.”

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Thêm một điều nữa về thiên đường. Cuộc sống ở đây quá thanh thản và êm ả đến mức thật khó mà có thể mở miệng ra nói dối.

“Em đang nhớ lại cái kì nghỉ mùa hè trên núi năm đó. Anh còn nhớ không?”

“Sao anh có thể quên được chứ?”

Tôi chú tâm nhìn vào khuôn mặt anh khi anh trả lời, chờ đợi những rung động nhẹ mỗi khi người ta nhắc đến những kỉ niệm buồn. Nhưng trông anh vẫn ổn, khuôn mặt anh thật bình thản.

“Nhớ đến nó... không làm anh buồn chứ?”

“Tất cả đã là quá khứ rồi, Kaylin. Kí ức không làm cho anh buồn ở đây, trên thiên đường này.”

Thiên đường quả là một miền ánh sáng. Tôi định nói tiếp nhưng HwanHee đã cướp lời tôi.

“Đó quả là một đêm tràn ngập kim cương.” Tôi ngược nhìn anh. Gương mặt anh hiền hòa và trù mến. “Anh đã rất muốn lấy được một viên cho em.”

HwanHee nằm xoay ngang ra, đầu gối lên bụng tôi, cái cách chúng tôi vẫn thường ngủ trưa cùng nhau ngày trước.

“Em đã nói rằng con suối trông thật đẹp, em nói em muốn được chạm vào nó. Và vì vậy anh muốn được nắm lấy nó và mang đến cho em. Vậy thôi.”

Những lời anh nói làm tôi choáng váng. Cho tôi. Vẫn là tại tôi. Tất cả đã bắt đầu là vì tôi, và kết cục thì quá đau buồn.

“Đó đâu phải lỗi của em.” HwanHee như đọc được suy nghĩ của tôi. Giọng anh trầm trầm, có vẻ ngái ngủ.

Chưa đầy năm phút sau, anh đã gáy khe khẽ và hơi thở anh phả vào bụng tôi nhột nhột. Vậy là vẫn giống hệt ngày xưa. Chúng tôi là những kẻ trung thành với thói quen của mình. Nhiều người nghĩ rằng việc tuân thủ thói quen là không tốt, rằng một con người phải luôn luôn vận động, luôn luôn thay đổi và trải nghiệm những cái mới. Nhưng tôi lại thích thói quen. Thói quen cũng có nghĩa là sự ổn định, là cảm giác thoải mái dễ chịu.

Nằm đó với HwanHee gối đầu lên bụng mình, tôi vừa nghịch mó tóc gáy rối bù của anh, vừa nhìn lên chòm sao hình con gấu Brian vừa làm cho tôi. Vậy ra đây chính là cảm giác tội lỗi trên thiên đường, thế giới hoàn hảo nhất. Đúng là chỉ có Thượng Đế mới biết trước được cái tình huống oái oăm này lại có thể xảy ra sau khi người ta chết. Trên Trái Đất, chuyện vướng vào những mối tình tay ba và rồi phải đau khổ với những quyết định khó khăn là chuyện xảy ra như cơm bữa, nhưng trên thiên đường thì đúng là không tưởng!

Và mặc dù rõ ràng là ích kỷ đến trắng trợn, tôi đã hiểu rằng hạnh phúc tuyệt đối của tôi là gì rồi.

Là Brian và HwanHee. Ôi! Chúa ơi, con rắc rối to rồi.

Để lại HwanHee với giấc ngủ thiên thần, tôi chạy ngay tới chỗ bố mẹ. Hai người đang ném đi ném lại một quả bóng chuyền, nghịch ngợm, vui vẻ hết một đôi vợ chồng son.

“Có cách nào để ngăn không ọi người đến thiên đường riêng của mình không một lời báo trước không ạ?” Tôi hấp tấp hỏi bố mà chẳng thèm chào lại ông.

“Tất nhiên là có chứ, con yêu”, mẹ nói với tôi, tay cầm lên một ly nước chanh mát lạnh. “Nhưng sao con lại cần nó? Đây là thiên đường. Tất cả các cánh cửa nên rộng mở để chào đón và làm quen với những người bạn mới chứ.” “Để tránh những người bạn cũ ạ.” Tôi lầm bầm.

“Con nói cái gì?” Sao tai mẹ tôi lại thính thế cơ chứ.

“Không, chẳng có gì cả ạ.” Tôi trả lời, cố rặn ra một nụ cười tươi nhất có thể. “Thì con cũng chỉ muốn biết thôi, để phòng trường hợp con cần đến thì sao ạ. Ai mà biết trước được chứ.”

“Bố thì nghĩ là không cần đâu.” Bố tôi lên tiếng, ông cũng đã lên bờ. Bố liếc mắt nhìn mẹ, “Con phải tự dựng lên một rào cản tinh thần.”

“Một rào cản tinh thần?” Tôi nhắc lại. “Con biết rồi. Nhưng làm sao con làm được?”

“Một cánh cửa,” bây giờ là mẹ nói, “trong tâm trí con. Hãy tưởng tượng ra một cánh cửa và đóng nó. Khóa nó lại.”

Im lặng một chút, tôi nín thở chờ bố mẹ nói tiếp. Nhưng chẳng ai nói gì nữa cả. “Thế thôi ạ? Tất cả những gì con phải làm chỉ có thế thôi ạ?”

Cả hai bố mẹ cùng gật đầu. Đơn giản quá nhỉ. Có vẻ Thượng Đế cũng là người không thích phức tạp hóa vấn đề. Ấy không, khoan đã, nếu đúng là như vậy thì Ngài đã không bao giờ sáng chế ra cái mối quan hệ nam nữ rồi.

“Và nếu con muốn bỏ cái rào cản đó đi, con chỉ cần tưởng tượng ra cánh cửa đó và mở khóa cho nó, đúng không ạ?” Cả hai bố mẹ lại gật đầu lần nữa.

“Chỉ có điều,” bố tôi nói thêm, “cái rào cản này không có ngoại lệ. Tức là một khi con đã khóa cửa, không ai có thể vào được và nếu có ai đang ở trong thì cũng không thể ra được.”

Tôi gật đầu, “Con cảm ơn.” Mẹ lộ rõ vẻ thất vọng. “Con lại đi ngay đây à?”

“Con đã để HwanHee ngủ lại một mình ở chỗ con, và giờ thì chắc anh ấy cũng dậy rồi. Con chào bố mẹ.” Và tôi lại ra đi như một lần gió.

HwanHee vẫn nằm đó, say sưa với giấc ngủ yên bình. Trông HwanHee dễ chịu quá, làm tôi chỉ muốn được quay về bên anh.

Tôi lại nằm xuống, cẩn thận nhắc đầu anh đặt lại lên bụng tôi. Anh thở nhẹ ra và lại ngủ tiếp. Đây chính là cuộc sống của tôi. Cả trên Trái Đất và cả trên thiên đường. Tôi lại ngược nhìn lên bầu trời sao và cảm tưởng con gấu làm bằng sao đang nhìn lại tôi với cái nhìn trách móc.

“Em xin lỗi, Brian.” Tôi thì thầm. “Nhưng đêm nay thì sẽ phải như vậy.”

Nhắm mắt lại, tôi cố tưởng tượng ra một cánh cửa. Vì tất cả chỉ là trí tưởng tượng nên tôi có thể trang trí cánh cửa của mình tùy thích. Đó là một cánh cửa nhỏ làm bằng gỗ sồi và sơn đỏ đậm. Nó có một cái tay nắm bằng vàng nạm ngọc. Cũng điệu quá nhỉ!

Cánh cửa đang mở nhưng tôi cố tưởng tượng ra một làn gió, khá mạnh, thổi vào và đẩy cánh cửa đóng sập lại. Và rồi cái khóa từ từ chuyển động. “Cạch!” Ngay khi vừa đóng xong cánh cửa, một cảm giác mệt mỏi khó tả chậm chậm len vào từng mạch máu, từng thớ thịt trên cơ thể tôi. Tôi cố gắng mở mắt để rồi nhìn thấy con gấu vẫn chăm chú nhìn tôi trách cứ. Nhẹ nhàng, tôi vươn một cánh tay ra quét vào giữa trời từ bên trái sang bên phải. Vậy là xong, bức tranh con gấu đã không còn, thay vào đó, cứ như tôi vừa làm đổ một đĩa kim cương vương vãi khắp bầu trời vậy.

Hơi thở của HwanHee cứ phả vào da thịt tôi qua làn áo mỏng làm tôi nhột nhột. Miệng nở một nụ cười thỏa mãn, tôi từ từ nhắm mắt, bàn tay đặt lên một bên má của HwanHee. Cảm giác sao mà ấm áp, dễ chịu quá.

Đúng rồi, đêm nay sẽ phải là như vậy. **CHƯƠNG 8: KHÔNG HƠN, KHÔNG KÉM**

Khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau – à, tôi cũng không chắc lắm bởi vì ở trên kia vẫn là bầu trời đêm và nguồn ánh sáng duy nhất soi sáng cho tôi vẫn là những con đom đóm không bao giờ tắt sáng, tôi không thấy HwanHee đâu. Thay vào chỗ của anh, trên bụng tôi, là một bó hoa đồng nội với một mảnh giấy nhỏ. “Buổi sáng tốt lành, Kaylin.”

Tôi tìm thấy anh đang ngân nga một câu hát quen thuộc với một gốc cây cổ thụ. Anh ngược nhìn tôi. “Tại sao em lại khóa cánh cửa?”

Trí óc tôi căng ra để nghĩ một câu trả lời hợp lí nhưng lại không phải là nói dối.

“Em không muốn ai đó sẽ đột ngột xuất hiện. Em muốn được có giấc ngủ an bình đó bên anh, lại như ngày xưa.” Ít ra thì đó cũng là sự thật phải không?

Một câu trả lời như vậy - chỉ là giấu đi một phần sự thật, ví dụ như ai là người mà tôi không muốn đột ngột xuất hiện - hẳn không phải là một tội lỗi nơi thiên đường này chứ?

HwanHee mỉm cười, tôi đoán anh hài lòng với câu trả lời của tôi. Anh bất ngờ nắm lấy tay tôi.

“Đi nào.”

“Đi đâu hả anh?” Tôi ngạc nhiên.

Anh cười bí ẩn. “Em sẽ biết ngay thôi. Một nơi mà anh và em vẫn luôn muốn đến.”

Trước khi tôi kịp nhận thức điều gì đang xảy ra thì cánh cửa trong tâm trí của tôi đã tự mở tung ra và lại giống như những lần chuyển dịch trước, một cơn gió từ đầu đến cuốn chúng tôi bay đi trong tâm thức. Những cơn gió biến mất. Chúng tôi đặt chân lên một mảnh đất cần cỗi. Lại có gió nhưng là những cơn gió thổi tung cát bay lên mù mịt bao quanh chúng tôi.

“Ta đang ở đâu...” cổ họng tôi chợt nghẹn lại khi tôi quay đầu ra đằng sau.

“Ôi. Chúa ôi!” Ở nơi đó, ngay trước mắt tôi, là hình ảnh tôi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ sẽ được nhìn tận mắt. Một hình ảnh mà cả đời tôi chỉ có thể ngắm nhìn trong sách báo.

“Kim tự tháp Giza vĩ đại!” Tôi hét lên phấn khích. “Chúng ta đang ở Ai Cập sao?”

HwanHee cười rạng rỡ khi chứng kiến niềm vui trẻ con của tôi. “Đại loại thế. Nhưng mà còn nữa cơ!”

Anh lại nắm lấy tay tôi và lại một cơn gió cuộn đến.

Vườn treo Babylon. Tượng thần Zeus trên đỉnh Olympia.

Ngôi đền Artemis ở Ephesus. Lăng mộ ở Halicarnassus.

Tượng thần Mặt Trời Helios của đảo Rhodes.

Ngọn hải đăng Pharos ở Alexandria.

Tượng thần Mặt Trời Helios của đảo Rhodes. Ngọn hải đăng Pharos ở Alexandria. Anh cho tôi xem hết cả bảy kì quan của thế giới cổ đại. Những cảnh tượng mà, đừng nói lúc sống, ngay cả chết đi, tôi cũng chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức. Nhưng khi đứng ngắm ngọn hải đăng hùng vĩ ở cảng biển Alexandria, tôi một chợt như bừng tỉnh với một câu hỏi to đùng vừa xuất hiện trong đầu.

“HwanHee, làm sao chúng ta lại xem được những kì quan này chứ? Ngoại trừ Kim tự tháp ra thì tất cả đều bị phá hủy từ hàng chục thế kỉ trước rồi mà. Vậy mà chúng ta lại có thể đứng ở đây mà ngắm nhìn những cảnh vật không hề tồn tại này?”

HwanHee dang rộng hai cánh tay ra như muốn ôm cả ngọn hải đăng khổng lồ.

“Kaylin, đây là thiên đường. Và thiên đường có nghĩa là được ngắm nhìn tất cả những gì ta muốn ngắm nhìn, được sở hữu tất cả những gì ta hằng khát khao nắm giữ.”

“Vậy thì tất cả đây chỉ là đồ dỏm sao? Đều do anh dùng trí tưởng tượng dựng nên sao?”

HwanHee ngay lập tức có vẻ mặt của kẻ vừa bị dội cả gáo nước lạnh. “Anh mất hàng tháng trời để dựng nên chúng đấy,” anh lẩm bẩm, nụ cười trôi tuột khỏi gương mặt anh. “Ngay phút giây em xuất hiện trước mặt anh, anh đã muốn đưa em đến đây. Bởi vì chúng ta đã luôn hứa với nhau rằng sẽ cùng nhau đi xem Kim tự tháp khi nào chúng ta lớn lên. Và anh đã không bao giờ...” Anh khẽ thở dài. “Anh đã không bao giờ có một cơ hội được lớn lên cùng em.”

Tôi ôm chầm lấy anh, ôm rất chặt. “Chúng đẹp lắm.” Tôi thì thầm bên tai anh, tự cảm thấy ân hận làm sao đã nói với anh những lời nói quá vô tình. “Đẹp hơn em tưởng tượng rất nhiều. Cảm ơn anh.”

Chúng tôi đứng đó, tận hưởng những giây phút quý giá bên nhau, trong vòng tay của nhau. Đây chính là những giây phút hạnh phúc mà tôi hằng ao ước trong suốt mấy năm cuối đời trên Trái Đất gặm nhấm sự cô độc và niềm ân hận khôn nguôi.

Thế đấy, thiên đường là chốn bù đắp cho con người tất cả những niềm vui và hạnh phúc mà người đó đáng được hưởng.

Không hơn, không kém.

Hạnh phúc của tôi, tôi đã nhận thức rất rõ ràng rằng nó chỉ có thể được diễn đạt bằng hai từ.

HwanHee. Brian.

Hạnh phúc của tôi chỉ có thể là một thế giới mà tôi có được cả hai người đó. Không hơn, không kém.

Nhưng nếu thế thì tôi vẫn kẹt vào tình huống dở khóc, dở cười, tiến thoái lưỡng nan: tôi không thể có được cả hai người cùng một lúc. Cuộc sống trên Trái Đất đã dạy tôi một bài học rằng chuyện có được cái bánh và cứ thế ăn nó một cách dễ dàng là chuyện không bao giờ xảy ra. Tôi không thể đi với HwanHee và Brian cùng một lúc. Hay là có thể nhỉ?

Thực ra thì trong thâm sâu trong trái tim tôi, tôi hiểu rằng việc ngăn cho hai người đó không gặp nhau có vẻ không thực tế cho lắm, bởi vì thiên đường rộng mở mà. Thế nên cứ lên kế hoạch càng lâu càng tốt vậy.

Tạm ngừng suy nghĩ, tôi tập trung tinh thần để quay trở về thiên đường của mình. Vừa mở cửa bước vào, ngay lập tức có tiếng Brian.

“Em vừa đi đâu về thế?”

Tôi đột ngột choàng tay ôm lấy anh, một cái ôm khiến cả hai chúng tôi đều bất ngờ.

“Em xin lỗi. Nhưng em đi không lâu lắm, phải không nào?”

Anh gật đầu. Anh chợt chăm chú nhìn tôi, cái nhìn làm tôi cảm thấy không thoải mái.

“Anh nhìn gì vậy?”

”Em vẫn...” anh ngập ngừng. “Em vẫn có những chuyện riêng tư à?”

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu tôi. Brian vẫn biết hồi còn sống tôi nghiêm túc trong việc tôn trọng “khoảng trời riêng” của mỗi cá nhân như thế nào. Tôi có thể dùng cái này để giải thích cho việc cái cửa.

Tôi bèn nhún vai. “Anh biết đấy. Thói quen ý mà.”

Brian gật đầu ra chiều thông cảm. Anh tự giác chuyển chủ đề. “Hãy làm gì với cái này đi em.”

“Gì cơ?” Tôi hỏi, không hiểu lắm ý anh.

Anh khoát tay. “Em nhìn xem, anh sắp hết kiên nhẫn với cái không gian đen tuyền cộng thêm một đồng hạt lấp lánh vương vãi khắp nơi và một đàn đom đóm bay qua bay lại tối ngày rồi đây này. Em có ý tưởng gì mới cho thiên đường của mình không?”

Tôi bật cười. Anh nói đúng. “Anh nhắm mắt lại đi.”

Tôi đưa một ngón tay lên và bắt đầu vẽ nó lên không trung. Từng dải màu dần loang ra, như thể có ai đó – mà tôi chứ ai – đang đổ từng can màu ngang dọc lên một tấm toan. Sau một hồi, tôi mỉm cười hài lòng.

“Hoàn hảo. Anh mở mắt ra đi.”

“Lại là cảnh núi rừng nữa hả em?” Brian ti hí mắt, giọng vẻ thất vọng.

“Thì anh cứ nhìn đi xem nào.”

“Tuyệt hảo. Là Stonehenge hả? Hồi còn sống lúc nào em cũng thèm được đi du lịch Anh quốc mà.” Đúng là tôi đã luôn muốn như thế thật. Anh quốc, và nhất là Stonehenge. Và đây chính là cơ hội dành cho tôi. Như HwanHee đã nói, thiên đường là nơi được nhìn thấy tất cả những gì ta muốn nhìn, và được có tất cả những gì ta luôn khao khát được sở hữu.

Brian đang ngoác miệng ra nhìn tôi cười, trông chẳng khác gì một thằng cu hớn hở khi chuẩn bị mở gói quà Giáng sinh của mình vào buổi sáng Nô-en vậy.

Brian vẫn không thôi cười. “Em nhớ chứ?”

“Nhớ cái gì cơ?”

“Lớp Mỹ thuật. Nơi chúng ta lần đầu tiên gặp nhau đó.”

Lớp Mỹ thuật cơ bản. Nơi tôi chạm trán Brian lần đầu tiên. Nơi Brian vấp phải tôi lần đầu tiên. Nơi mọi chuyện bắt đầu, khi gương mặt Brian dần thay thế cho gương mặt của HwanHee trong mỗi giấc mơ của tôi.

“Em nhớ chứ?” Brian lại hỏi.

“Đương nhiên là em nhớ rồi.” Những kỉ niệm chợt tràn về, dâng lên trong tôi một cảm giác lâng lâng, dễ chịu khó tả. “Hồi đó anh thật là phiền phức.”

“Ừ, thì thật ra em cũng đâu phải là một cô gái dễ chịu nhất trên thế giới đâu.” Đúng là không thật. CHƯƠNG 9: SỰ TÍCH “NÀNG LISA ĐANG CƯỜI”

Lớp Mỹ thuật cơ bản của trường đại học. Sao tôi lại quan tâm chứ? Ngồi với một đồng thứ dụng cụ linh kính trước một tấm toan trắng bóc, tôi tự hỏi chẳng hiểu sao mình lại đăng ký vào một lớp học hoàn toàn chẳng cần thiết với mình thế này?

Lí do duy nhất thúc đẩy tôi quyết định theo đuổi sự nghiệp hội họa là vì gương mặt của HwanHee đang ngày một trở nên mờ nhạt hơn trong tâm trí tôi. Bởi vì tôi muốn có một bức tranh để có thể luôn ngắm nhìn anh, phải là một bức tranh do chính tay tôi vẽ. Tôi muốn vẽ anh để giữ anh sống mãi trong kí ức của tôi.

Nhưng tôi hoàn toàn không có lấy một tí tẹo tèo tèo tài năng hội họa nào cả.

Và tất cả những gương mặt HwanHee tôi từng vẽ đều trở thành những gương mặt mờ nhạt, những gương mặt tầm thường của bất cứ người đàn ông nào tôi gặp ngoài đường. HwanHee phải đặc biệt hơn thế nhiều, phải là một gương mặt rất rõ ràng với những đường nét không lẫn vào đâu được. Vậy thì tại sao tôi lại không thể khắc họa được bất kì một nét riêng biệt nào của HwanHee lên giấy nhỉ?

Tôi đã sẵn sàng quăng giấy bút đi và thẳng lưng bước ra khỏi cửa lớp để rồi không bao giờ quay lại nữa. Tôi đã sẵn sàng bỏ cuộc, bởi tôi hiểu rằng tôi sẽ không bao giờ có thể, bằng chính đôi tay của mình, khắc họa lại được gương mặt hoàn hảo của HwanHee.

Đang nhanh nhẹn thu gọn mớ đồ đạc linh tinh trong lúc thầy giáo vẫn say sưa với bài giảng về phép phối màu tương phản, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi điều gì đã khiến tôi ngẩng lên vào đúng cái giây phút đấy, cái giây phút mà mắt tôi chợt gặp một đôi mắt khác.

Đôi mắt của một chàng trai đang nhìn tôi. Anh ta còn đang cười với tôi.

Tôi trừng mắt lên ngó lại – năng khiếu số 1 của tôi đấy. Nhưng anh ta vẫn cười với tôi.

Chẳng hiểu ở đâu ra bỗng xuất hiện một trọng lực, không biết có phải lực hút của Trái Đất không nữa, kéo tôi ngồi xuống, cả đồng dụng cụ lại xổ tung ra... Và tôi cứ ngồi im lìm bất động như thế cho đến hết giờ học.

Hết giờ, khi tôi đang thu xếp đồ đạc thì chàng trai tiến đến chỗ tôi. Anh ta đã nói chuyện với tôi, người đầu tiên trong lớp này làm việc đó.

“Tôi chắc chắn rằng cô trông còn đẹp hơn nhiều khi mỉm cười đấy.”

Câu nói đùa cợt nhả của anh chàng lại chọc thêm vào nỗi đau trong trái tim tôi và tôi trợn mắt dữ dằn hơn nữa.

“Tôi cười hay không thì có liên quan gì đến anh?”

Anh còn cười lớn hơn nữa khi thấy tôi nổi cáu. “Ồ không, chẳng liên quan gì cả. Nhưng tôi chỉ trộm nghĩ, đến người phụ nữ làm mẫu cho Leonardo da Vinci ít nhất còn mỉm cười một lần trong khoảnh khắc.” Có lẽ. Nhưng tôi dám cá rằng cái cô nàng Mona Lisa đấy còn chưa phải chịu đến nửa những nỗi đau tôi đã phải trải qua. Nhưng tôi chẳng thêm mất công lãng nhăng với chàng trai. Thay vào đó, tôi quăng túi lên vai và quay lưng bỏ đi, để lại sau lưng một anh ngố đang cười ngớ ngẩn và một toan trắng phau.

Những ngày sau, tôi không thể cưỡng lại được việc nhìn trộm chàng trai đó trong giờ học. Và thật đáng xấu hổ làm sao, mỗi lần tôi lên nhìn anh ta thì hóa ra anh ta cũng đang nhìn lại tôi, và vẫn nụ cười đó, như thể anh chưa bao giờ ngừng cười vậy.

“Thôi ngay cái trò đó đi.” Một lần tôi nói với anh khi anh đang đi đến chỗ tôi ngồi sau giờ học, một thói quen mới.

“Thôi cái gì cơ?”

“Thôi cái trò cứ cười với tôi đi.”

“Thế tôi cười thì ảnh hưởng gì đến cô chứ?”

“Tôi không muốn anh cười với tôi. Chỉ thế thôi.”

“Tôi sẽ thôi ngay nếu cô cười với tôi dù chỉ một lần.”

“Không.”

Cái anh chàng Brian Joo này đúng là đã bị ám bởi cái ý nghĩ phải làm cho tôi cười bằng được. Thỉnh thoảng tôi lại bắt gặp anh ta đang mặt hề với tôi trong giờ học, và đáp lại từ phía tôi chỉ là những cái trừng mắt khó chịu, chẳng gì hơn.

Sự việc cứ thế tiếp diễn suốt gần 3 tháng. Một vài ngày trước khi học kì kết thúc, chúng tôi phải nộp bài cuối kì, một bức chân dung tự vẽ ở nhà. Tôi lại cố vẽ HwanHee thêm một lần nữa nhưng rồi nó vẫn chỉ là bức chân dung tầm thường của bất kì người đàn ông nào trên đời này, vẫn như mọi lần khác.

Brian vẽ chân dung tôi. Và đó vẫn chưa phải là điều tệ nhất.

Bức chân dung của tôi là hình ảnh một người con gái đang trợn mắt trừng trừng như dọa nạt bất kì người nào dám đến gần.

Tôi thật sự trông đáng sợ đến thế sao? Tất cả những lần tôi trợn mắt với Brian, hóa ra lại là để làm mẫu cho anh ta sao?

“Tôi gọi nó là Nàng Lisa nhần nhó.” Brian hào hứng tuyên bố trong lúc vẫn theo dõi phản ứng của tôi.

“Anh là đồ khốn.” Tôi đáp lại.

Anh nhún vai. “Đâu phải lỗi của tôi. Em chẳng bao giờ cười.” “Khốn.” Tôi nhắc lại và quay lưng bỏ đi.

Anh tóm lấy cánh tay tôi, giữ tôi đứng lại. Tôi đứng đối mặt với anh, và lần đầu tiên tôi thấy anh không mỉm cười. Thay vào đó là một gương mặt nghiêm nghị, hao hao giống với cái bộ mặt trét sáp của tôi.

“Tại sao em lại không bao giờ cười? Em đang đau khổ chẳng?”

“Sao anh lại phải biết chứ?” Tôi cố giằng tay ra.

“Anh đã ngắm nhìn em suốt cả học kì vừa rồi, kể từ ngày đầu tiên của lớp học, hy vọng rằng anh sẽ nắm bắt được một khoảnh khắc, một nụ cười mà anh có thể chụp lại trong một bức họa. Nhưng em chưa bao giờ cười, chưa từng cười lấy một lần.”

Anh đặt một bàn tay lên ngực trái của mình. “Anh đau đốn, đau ở đây này, khi phải thấy em như vậy.”

Tôi vẫn cố giằng tay ra. “Không thể tin anh được. Buông tôi ra.”

Mắt anh chợt nhuốm buồn. “Có phải em cứ luôn khóc bởi cái anh chàng đó?”

“Anh chàng nào?” “Chàng trai mà em vẫn luôn cố gắng vẽ chân dung đó.”

Tôi tròn xoe hai mắt. “Làm sao anh biết được em vẫn luôn chỉ vẽ đúng một người? Thậm chí không có đến bất kì hai bức tranh nào của em trông giống nhau cơ mà?”

Anh cười nhợt nhạt. “Anh đã bảo em rồi mà, anh vẫn luôn dõi theo em suốt cả học kì vừa rồi.”

Chắc hẳn anh đã rất quan tâm. Anh là người duy nhất nhận ra rằng tôi vẫn luôn chỉ vẽ một người duy nhất, chứ không phải nhiều người khác nhau. Đến mẹ tôi còn từng tra hỏi tôi vì tại sao tôi lại vẽ nhiều người đàn ông khác nhau đến vậy cơ mà.

Và Brian Joo chợt trở nên thật khác lạ trong mắt tôi.

Tôi chỉ tay vào bức chân dung anh vẽ tôi. “Em trông giống như thế này thật à?”

Anh gật đầu. “Những lúc em không cười. Cũng có nghĩa là lúc nào cũng vậy.”

Chả lẽ tôi thực sự trông suy sụp, giận dữ và thiếu sức sống đến vậy sao? Tôi đâu có muốn mình trở thành một con người như vậy. Đó cũng chẳng phải là con người thực của tôi.

Tôi cầm lấy bức tranh của anh. “Có thể cho em bức tranh này sau khi chấm điểm xong được không?”

Brian tủm tỉm cười, những nỗi buồn trên gương mặt anh đã biến mất hết như thể chúng chưa từng tồn tại.

“Em sẽ được có nó khi nào anh chết.” Khi nào anh chết...

Lại làm tôi nhớ đến những lời trăng trối của HwanHee. Nhưng lần đầu tiên, nhớ đến HwanHee không làm tôi buồn như mọi khi. Tôi chợt nghĩ ra rằng chắc chắn HwanHee cũng không hề mong muốn tôi sẽ suy sụp và giận dữ như thế này, chính anh cũng nói rằng anh thích nhất mỗi khi tôi cười đùa thoải mái.

Và thế là lần đầu tiên, sau một thời gian rất dài, tôi đã mỉm cười.

Brian trông choáng váng. Anh có vẻ shock vì sự đột ngột này. Tôi nhìn lại bức tranh Nàng Lisa nhăn nhó. Đó đâu phải là tôi. Đừng nói một đứa vẽ kém như tôi nên mới luôn thất bại mỗi lần muốn khắc họa lại gương mặt của HwanHee. Đến một tài năng hội họa như Brian cũng đã thất bại trong việc vẽ lại chân dung tôi. Bởi đây là bức tranh vẽ một đứa con gái cau có đó chứ, đâu phải tôi lúc này.

Phát hiện này làm tôi thấy thật tức cười. Và thế là tôi cười lớn, cười sảng khoái, cười thoải mái hết cỡ.

Brian đã xin tôi dừng dừng lại, anh nói anh muốn được lưu giữ lại cái khoảnh khắc này, khi mà tôi trông thật khỏe mạnh và tràn đầy sức sống làm sao ấy!

Từ đó, Brian và tôi dính liền với nhau như hình với bóng.

Và tôi đã cười suốt, chỉ cho riêng anh để anh có thể vẽ lại một bức tranh thật hoàn hảo.

4. Phần Iv - Chương 10 - 11

PHẦN 4

CHƯƠNG 10: CÂU HỎI VỀ NGƯỜI BẠN TRI KỶ

Ngồi trong bóng râm của những cột đá khổng lồ Stonehenge, những kỉ niệm, những kí ức của một thời quá khứ như những đợt sóng, hết lớp này đến lớp khác, cứ cuộn cuộn tràn về trong tâm trí tôi. Brian đã ngủ ngon lành. Anh có dáng ngủ rất buồn cười, chân tay gập lại, cuộn tròn thân mình như một con mèo con vậy. Và bao giờ cũng quay lưng về phía tôi. Hồi mới quen nhau, đêm đầu tiên ở bên nhau, tôi đã rất khó chịu vì anh quay lưng lại phía tôi. Nhưng rồi tôi nhận ra đó là một thói quen không thể thay đổi được của anh, và anh sẽ luôn ngủ như vậy.

Vừa thú vị, vừa ngạc nhiên khi tôi phát hiện ra rằng, trong tình yêu, đôi khi chúng ta hiểu biết thêm một điều mới mẻ về một nửa của mình, và rồi ta sẽ tập chấp nhận điều mới mẻ đó, chấp nhận người yêu của mình với tất cả các đặc điểm dù tốt hay xấu. Và yêu anh ấy điên cuồng vì anh ấy luôn là chính anh ấy, chứ không phải là một người mà mình muốn anh ấy trở thành, theo ý thích của mình.

Gabriel đột ngột xuất hiện. Tôi đứng dậy và kéo Gabriel ra khỏi chỗ Brian đang nằm ngủ. Khi đã cách chỗ đó, tôi quay lại đối mặt với Gabriel.

“Làm sao anh vào được đây?” Tôi thắc mắc. “Tôi đã khóa cửa rồi cơ mà.”

Giữa không trung lại hiện ra một tảng đá và Gabriel nhún mình lên ngồi vắt vẻo trên đó. Lúc nào cũng vậy.

“Sao bạn lại nghĩ rằng những cánh cửa đó có thể ngăn được tôi nhỉ? Tôi đâu có giống các bạn, những linh hồn của người đã chết. Tôi là một thiên thần của Thượng Đế cơ mà. Khác nhau lắm đó.”

Nghe cũng có lý. Đương nhiên ở trên này thì thiên thần phải là công dân hạng sang hơn hẳn những người thường như mình rồi.

“Cũng chẳng phải chúng tôi cao cấp gì hơn đâu.” Gabriel phân trần như đọc được suy nghĩ của tôi. “Chẳng qua là chúng tôi khác các bạn. Chúng tôi không có những cảm xúc, tình cảm phức tạp, rắc rối như các bạn, thế nên chúng tôi cũng không bị cấm chế bởi những luật định giống các bạn. Chỉ thế thôi.”

“Thế anh đến đây có việc gì? Lại đến để thuyết giáo à? Hay là Thượng Đế sai anh đến?”

Gabriel gật gù. “Chỉ là tôi tò mò thôi. Ngoài ra, tôi vẫn luôn mong muốn được tận mắt ngắm nhìn cái đồng đá tiền sử Stonehenge này nữa.”

Tôi tròn tròn mắt. “Anh chưa từng được nhìn tận mắt nó sao? Kể cả trên thiên đường này?”

Gabriel nhe răng ra cười, khoái trá trước niềm vui trẻ con cứ hớn ha hớn hở của tôi.

“Khỏi phải vòng vo. Sao không hỏi thẳng tôi rằng cái cảnh quan cô chọn lần này là độc đáo và duy nhất ở đây? Và câu trả lời là đúng rồi đấy. Cũng không hiểu sao ai cũng muốn được một lần ngắm nhìn đồng đá Stonehenge này, nhưng lại chưa từng có ai chọn nó làm bối cảnh thiên đường của mình cả.”

Tôi sung sướng nhảy cẫng lên. “Có thể chứ!”

Gabriel phũ phàng dội một gáo nước lạnh vào cái hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi bằng một cái liếc mắt về phía Brian.

“Đó không phải là chàng trai tôi đã gặp cũng đang ngủ ở đây lần trước phải không? Bạn có vẻ khéo thay đổi khẩu vị nhỉ?”

Tôi ngồi phịch xuống bãi cỏ, thở dài ngán ngẩm. “Chẳng phải chuyện đùa đâu. Nói nghiêm túc là tôi đang không biết nên làm gì đây này. Tôi biết mình muốn làm gì. Tôi muốn có cả hai chàng trai đó ở bên tôi mãi mãi. Và để được như vậy, tôi sẽ phải giữ không cho họ gặp nhau bao giờ cả.”

“Tại sao lại không cho họ gặp nhau?” Gabriel hỏi đúng kiểu chẳng hiểu cái gì cả. “Sao cậu lại không thể yêu một lúc cả hai người bọn họ?”

“Anh đúng là đồ thiên thần, chẳng hiểu gì về những trạng thái tình cảm phức tạp của con người cả. Nhất là cái thứ có tên là tình yêu thì lại càng rắc rối lắm.”

“Vậy giúp tôi đi. Hãy thử định nghĩa tình yêu là gì?” Là lúc cần đến mấy cái hình nhân đây.

“Một cô nhóc xinh xắn.” Tay phải. “Một cu cậu xinh trai.” Tay trái. “Và họ đang yêu nhau.” Vừa nói xong thì hai hình nhân dang rộng hai cánh tay như muốn lao về phía nhau, dù đang bị tôi ngăn cách bằng cả một khoảng trống ở giữa. “Và nếu họ được ở bên nhau,” tôi đưa hai bàn tay lại gần nhau, hai hình nhân bèn lao đến ôm chầm lấy nhau. “Hạnh phúc.”

Gabriel trông rạng rỡ và nhẹ nhõm hẳn lên.

“Oh, vậy thì tôi hiểu cậu đang nói gì rồi.” Anh cũng đưa hai bàn tay ra. “Tôi.” Và một hình nhân giống hệt anh hiện lên. “Và Thượng Đế.” Thay vì hiện lên một hình nhân như mọi khi thì chỉ có một quả cầu ánh sáng xuất hiện. “Tôi cống hiến trọn đời cho Thượng Đế, và tôi tuyệt đối kính trọng Ngài.” Hình nhân thiên thần bé nhỏ liền quỳ xuống và khấn đầu trước quả cầu ánh sáng. “Và khi tôi được ở bên Ngài.” Anh đưa hai bàn tay lại gần nhau, thiên thần tí hon lập tức cất tiếng hát vui vẻ. “Hạnh phúc.”

Hơi thất vọng một chút, nhưng tôi cũng nói để anh được vui lòng. “Không hoàn toàn. Nhưng cũng đại loại vậy.”

Thiên thần tí hon và quả cầu ánh sáng của Gabriel biến mất. “Mình không hiểu tại sao cậu lại phải lo lắng nhỉ? Nếu cậu muốn ở bên cả hai người thì cứ đến với cả hai. Cứ làm gì cậu thích là được mà.”

Tôi thở dài náo ruột.

“Đâu có đơn giản như vậy.” “Sao lại không chứ?” Anh khẳng khái. Tôi lại thở dài và quay đầu ra chỗ khác. “Từ hồi tôi còn bé tí, khoảng 4 tuổi gì đó, tôi đã luôn tin vào sự tồn tại của những người bạn tri kỉ. Thấm sâu trong trái tim, tôi hiểu rằng khi lớn lên, tôi sẽ yêu một người con trai đã được sinh ra để dành cho tôi, chúng tôi sẽ cưới nhau và sẽ sống với nhau hạnh phúc cho đến lúc đầu bạc răng long. Sẽ có một và chỉ một người bạn tri kỉ dành cho tôi mà thôi. Và tôi biết tôi đã gặp được anh khi anh chuyển đến sống cạnh nhà tôi.”

Gabriel tỏ ra rất chú tâm với câu chuyện của tôi. “Đó là HwanHee.” Anh tiếp ngay khi tôi vừa ngưng nói. Tôi gật đầu.

“HwanHee là mối tình đầu của tôi. Và là người mà tôi tin rằng chính là tri kỉ của cuộc đời của tôi. Khi anh chết, tôi tưởng như mất đi chính trái tim của mình. Tôi tự nói với bản thân rằng tôi sẽ không bao giờ yêu ai nữa, bởi người bạn tri kỉ duy nhất trong đời tôi đã ra đi mãi mãi.”

Gabriel đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi câu chuyện của tôi. Anh háo hức nhào cả người ra đằng trước để nghe. “Và?”

“Trong suốt một thời gian dài, mọi thứ trong mắt tôi đều nhạt nhòa, mờ mịt. Nhưng rồi một ngày, đôi mắt tôi bỗng sáng trở lại và nhìn thấy một chàng trai đang đứng trước mặt mình, đang nhìn mình và mỉm cười với mình. Khi tôi nhìn vào người đó, những kỉ niệm về HwanHee không còn làm tôi đau đớn như trước đây nữa. Và...” Giọng tôi chợt chùng xuống.

“Và cậu bắt đầu yêu anh ta.” Gabriel hoàn thành nốt câu nói dang dở của tôi. Anh chỉ tay về phía cái hình hài đang nằm ngủ ngon lành. “Brian.”

“Anh có hiểu được nỗi khó xử của tôi không? Yêu Brian, cũng có nghĩa là tôi và HwanHee chẳng phải tri kỉ cái gì cả. Nhưng về điều này thì tôi lại rất chắc chắn. Và như vậy có phải tôi có nhiều hơn một tri kỉ không? Và nếu tôi tiếp tục sống mà không gặp phải cái tai nạn ô tô định mệnh kia, liệu tôi có gặp gỡ và lại yêu thêm một người con trai khác sau Brian không? Liệu tôi có mối tình thứ ba không? Và cuối cùng, tóm lại thì cái khái niệm tri kỉ có tồn tại thực sự hay không tôi cũng chẳng biết nữa?”

Gabriel nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên vai tôi. “Rất tiếc mình lại không thể trả lời câu hỏi của cậu.”

Tôi nở một nụ cười nhợt nhạt, lần đầu tiên cảm thấy thực sự trân trọng việc anh đã có mặt bên tôi. “Tôi cũng biết là anh không thể. Nhưng kể ra hết được với anh, tôi cũng thấy nhẹ cả người.”

Chúng tôi cùng im lặng nhìn về phía Brian một lúc khá lâu.

“Mình nghĩ,” cuối cùng thì Gabriel cũng lên tiếng. “Rằng tình yêu là một thứ mà con người luôn luôn cần đến. Cậu yêu HwanHee trọn một đời, nhưng chính anh ta đã bỏ cậu ra đi. Cậu chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc yêu một người khác. Chuyện cũng chẳng có gì mà âm ỉ. Điều đó cũng không có nghĩa là cả hai người đều không phải tri kỉ của cậu. Cũng có thể cái khái niệm tri kỉ có một ý nghĩa hơi khác với cách hiểu của cậu thì sao?”

Lông mày tôi nhăn tít vào. “Ý anh là gì?”

Gabriel lại mỉm cười. “Cậu đã đọc cuốn truyện Anne Of Green Gables chưa?”

“Truyện tôi thích nhất hồi bé đấy.” Tôi gật đầu.

“Anne không bao giờ kiếm tìm một người bạn tri kỉ cả. Thay vào đó, cô bé lại tìm kiếm những người bạn đồng bệnh tương lân, đồng khí tương cầu. Tức là thay vì bó hẹp mình vào với mối quan hệ thân thiết với một người duy nhất, hãy hiểu rằng trong cuộc đời có vô số những người bạn có thể chia sẻ với mình.”

Một cảm giác ấm áp chợt len vào trái tim tôi và lan tỏa ra khắp người, đến tận từng đầu ngón chân.

Tôi nhào người lên và ôm chầm lấy Gabriel. “Cảm ơn anh, Gabriel.”

Chợt nhớ ra một chuyện, tôi buông anh ra và hỏi. “Anh cũng đọc sách trên thiên đường sao? Tôi không hề biết rằng thiên thần cũng đọc sách nữa cơ đấy.” Anh ưỡn ngực ra chiều tự hào. “Còn nhiều điều cậu chưa biết về những thiên thần bọn tớ lắm. Bọn này cũng thích văn chương và cũng say mê nghệ thuật lắm đó. Vì mình chơi đàn hạc không được giỏi lắm nên mình dành thời gian cho việc góp nhặt kiến thức. Chưa kể, bọn mình ra đời từ hồi Trái Đất mới khai sinh, nghĩ xem bọn mình còn biết làm gì trong suốt những lúc rảnh rỗi nữa chứ.”

Anne Of Green Gables. Cái hình ảnh đó thật mới mẻ và dễ thương làm sao, tôi thầm nghĩ.

CHƯƠNG 11 TRÒ CHƠI TRỐN TÌM

Tôi mở toang cánh cửa lòng và ngồi im lìm trong bóng mát của Stonehenge. Thiên đường đôi khi mới im ắng làm sao. Vắng lặng đến buồn tẻ.

Tôi gơ một cánh tay lên và đưa tới đưa lui.

Đưa sang bên phải. Bầu trời về đêm. Sang bên trái, lại là ban ngày.

Phải. Đêm. Trái. Ngày.

“Trông em giống hệt đứa trẻ con ngồi nghịch công tắc đèn vậy.” Giọng HwanHee chợt vang lên, phá vỡ cái không gian chán ngắt đang bao vây lấy tôi. Anh đang đứng ngay bên tôi, cười với tôi, làm tôi tự hỏi anh đến lúc nào mà tôi chẳng hay biết. “Sao, không kiểm tra việc gì để làm à?”

Tôi uể oải nhún vai, gạt tay sang bên phải để bầu trời thành buổi đêm. “Cũng hơi buồn chán một tí.”

“Buồn chán? Trên thiên đường mà em cũng thấy buồn chán thì lạ nhỉ?” Tôi lại nhún vai.

“Thế hồi em chưa lên đây thì anh thường làm gì?”

Anh xoa xoa cái cằm có mấy sợi râu lún phún. “Thì anh đọc sách. Nghe nhạc. Tái dựng 7 kì quan thế giới cổ đại. Và đi bất kì nơi đâu anh muốn.”

Tôi bỗng đứng bật dậy. “Em vừa chợt nghĩ ra một việc muốn làm.”

HwanHee nhướn mày nhìn tôi ngạc nhiên. “Việc gì vậy?”

Tôi tóm tay anh kéo đi. “Đi nào, bọn mình đi xem trộm người ta.”

Anh ghìm tôi lại. “Cái gì? Rình trộm người ta á? Trên thiên đường này á?”

Tôi lắc đầu quầy quậy. “Thế thì có gì hay ho đâu? Em muốn rình những người còn sống trên Trái Đất cơ.”

HwanHee bật cười. “Em đúng là nhóc con.”

“Thế anh chưa từng theo dõi em từ trên này chắc?”

“Thì tất nhiên là anh đã từng, nhưng là để trông nom em thôi, chứ đâu phải là rình mò đời sống riêng tư của em chứ.”

“Em đâu rình mò ai, chỉ là xem xem mấy người bạn dưới kia của em đang làm gì thôi.”

“Thế thì được.” Anh nói mà giọng hơi ngờ vực pha chút tò mò. “Thế em định xem những ai thế?”

Chỉ có 3 người duy nhất quan tâm tôi, cũng là ba người duy nhất có mặt trong đám tang của tôi. Nếu không phải là xem tình hình của ba người đó thì còn ai vào đây nữa.

Thế là anh dẫn tôi đi. “Chúng ta phải đến Đài quan sát Địa cầu.”

“Đài quan sát Địa cầu?” “Ồ đó có thể nhìn thấy bất cứ ai, nhìn rõ lắm.” Đài quan sát Địa cầu mà HwanHee nói hóa ra là một nơi tập hợp rất nhiều đám mây tách rời nhau làm thành ghế ngồi êm ái và thoải mái ọi người ngồi xem người thân của mình dưới Trái Đất. Bao quanh chỗ đó là một cánh cổng gỗ, trên đường vào có một cái biển đề “Tối đa là 20 phút khi có người khác đang chờ đến lượt. Xin hãy nhớ chia sẻ là một đức tính tốt!”

May quá, chúng tôi lại đến đúng lúc vắng vẻ nên thích xem cái gì và xem bao lâu cũng được, chẳng có giới hạn nào về thời gian cả. Đám mây nào trông cũng giống nhau nên tôi chọn luôn đám mây gần nhất. Đến tận lúc ngồi xuống tôi mới nhìn thấy trên đám mây bay lơ lửng một cái màn hình nho nhỏ và một cái bàn phím cũng đang trôi lơ lửng gần đó.

“Em phải làm gì bây giờ?”

“Em có thể chọn bằng tên địa danh hay tên người đều được.” HwanHee hướng dẫn. “Càng rõ ràng và cụ thể càng tốt. Em đã nghĩ ra ai trước chưa?”

Tôi gạt đầu và gõ trên bàn phím cái tên đầu tiên.

HwanHee nhòm qua vai tôi. “Evie Kim, ai vậy em?”

“Một người bạn đại học ý mà.”

Sự kiện xảy ra tiếp theo đó, trong trường hợp khác, hẳn đã làm tôi sợ đến cứng đờ cả người, nhưng may mà lý trí của tôi kịp nhắc nhở tôi rằng mình đang ở trên thiên đường và chẳng có gì phải sợ cả nên tôi mới bình tĩnh trở lại. Như thể đột nhiên tôi có một đôi mắt siêu năng lực vậy. Nếu trước đây mắt số 20 là tốt nhất thì bây giờ tôi đang sở hữu đôi mắt số 1000, thậm chí hơn. Như thể tôi đang đeo một đôi kính phóng đại có thể nhìn xa hàng vạn dặm vậy. Hình ảnh trước mắt tôi cứ lao vùn vụt, đầu tiên là Châu Mỹ, rồi nước Mỹ. Tôi nhìn thấy một thành phố, New York. Rồi đến một con đường, Đại lộ 5. Và cuối cùng là hình ảnh một người phụ nữ đang bước đi.

“Evie!” Tôi thốt lên trong vô thức.

Đúng lúc đó, cô ngược nhìn lên trời, đúng hướng tôi đang ngồi luôn, và rồi cô nhún vai đi tiếp. “Mình hẳn điên mất rồi.”

Cô lẩm bẩm tự nhủ. “Trong một thoáng mình đã nghĩ mình nghe thấy tiếng Kaylin gọi.”

Kèm theo đôi mắt siêu năng lực, cả đôi tai của tôi cũng thành thê luôn rồi. Evie, người bạn gái thân thiết nhất của tôi thời đại học, sau đám tang của tôi đến hàng tuần rồi vẫn mặc nguyên bộ đồ đen.

Ngọt ngào làm sao cái cảm giác được biết có ai đó ở dưới kia vẫn hằng nhớ đến mình. Evie trông khỏe mạnh và bận rộn, chắc chắn và tự chủ. Tôi rất vui vì được thấy bạn của mình mạnh giỏi như vậy.

“Evie ơi, tạm biệt nhé,” Tôi thì thầm.

Một lần nữa, Evie lại dừng bước. “Mình đến phải đi khám tai mắt thôi.”

Mỉm cười, tôi ngả người về đằng sau và những hình ảnh của Evie biến mất trước mắt tôi, HwanHee cũng nhìn tôi mỉm cười, chìa cái bàn phím về phía tôi.

“Ai nữa không?” Tôi nhận lấy cái bàn phím, tay gõ tên thứ hai.

“Jung Ji Hoon?” HwanHee khẽ hỏi.

“Hàng xóm sát vách nhà em đấy.” Tôi trả lời. Tầm nhìn của tôi lại bị hút về Trái Đất giống lần trước.

Một anh chàng trẻ tuổi cao lêu đêu đang bước dọc phố, tay ôm một bọc to đùng. Tôi chưa kịp thắc mắc cậu chàng đang đi đâu thì anh ta rẽ ngoặt vào cửa hàng giặt đồ.

“Ji Hoon.” Tôi chép miệng. “Lúc nào cũng mang đồ đi giặt thuê. Em thề là cậu ta chết mê chết mệt cái cô chủ cửa hàng rồi chứ chẳng sai.”

Tôi ngồi xem Ji Hoon tán tỉnh cô chủ cửa hàng giặt ủi thêm một lúc nữa rồi mới tạm biệt hình ảnh của cậu.

“Mọi người đều ổn cả chứ?” HwanHee hỏi.

Tôi chỉ giơ một ngón cái lên và lại đánh cái tên thứ ba.

“Mun Jung Huyk.” HwanHee lẩm nhẩm đọc.

“Ông sếp nóng bỏng của em.”

Lần này, thay vì mọi thứ trở nên rõ ràng đến khủng bố như những lần trước thì mọi thứ lại cứ nhòe nhoẹt, làm tôi mất phương hướng mất một lúc. Tôi chỉ nhìn thấy những hành động mờ mờ ảo ảo, nhưng vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tuy nhiên sau một hồi thì tôi cũng kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi hét lên thất thanh và thụt lùi lại luôn.

HwanHee chạm nhẹ vào vai tôi hỏi với giọng quan tâm. “Em không sao chứ?”

Tôi gật đầu và bật cười rũ rượi.

“Em đã nhìn thấy cái gì vậy?” Cái bản mặt sáng khoái của tôi làm HwanHee tò mò háo hức đến tội nghiệp.

Tôi hỏn hển giải thích không ra hơi vì vẫn chưa dứt cơn cười. “Ha ha ha. Em đã bắt quả tang sếp em đang... tặng tịu với cô thư kí.”

Tôi nói xong lại cười lăn cười bò ra, HwanHee cũng phá lên cười.

“Nhưng thực ra em cũng không nhìn thấy cái gì rõ ràng phải không?” HwanHee lại hỏi.

Tôi gật đầu. “Mọi thứ đều nhòe nhoẹt hết cả.”

“Ừ, Thượng đế cổ lỗ sĩ lắm mà.”

Vậy là chúng tôi ngồi đó, cùng nhau cười một trận cười sảng khoái. Hạnh phúc làm sao lại được vui vẻ bên HwanHee. Dù sự thật tôi đã làm bạn với HwanHee suốt chín năm trời cho đến tận ngày anh mất nhưng tôi không thể nhớ nổi lần cuối cùng tôi với anh được vui vẻ bên nhau như thế này là khi nào, bởi tất cả kí ức của tôi về anh bị lấp đầy bởi những hình ảnh xanh xao và mệt mỏi của anh trong những tháng ngày anh vật lộn với bệnh tật.

“Brian!” tiếng một ai đó gọi ầm cả lên ngay gần chỗ tôi, khác gì một gáo nước lạnh dội thẳng vào niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi và gột sạch nó luôn. Có cả triệu Brian trên thế giới này, tôi cũng biết vậy. Tôi chắc chắn rằng người vừa rồi gọi đó không phải là gọi Brian Joo của tôi đâu.

Nhưng thôi cứ quay lại nhìn thử xem, cẩn tắc vô áy náy. Anh ta đứng ngay đó thôi, ngay chỗ cổng ra vào, đang nói chuyện với một ai đó thì phải.

Và anh ta chẳng phải ai khác, chính là Brian Joo. Tôi như hóa đá. Làm sao bây giờ.

Và thế là, không cần biết hậu quả sẽ như thế nào, tôi ngả người ra đằng sau và ngã luôn khỏi đám mây tôi đang ngồi.

Tôi cứ thế rơi, rơi mãi, rơi về phía Trái Đất. HwanHee sững sốt đến nỗi không mở miệng ra nổi để kêu tên tôi. Gương mặt anh cứ nhỏ dần, nhỏ dần.

Liệu một người có thể chết hai lần được không nhỉ?

Đột nhiên, cả thân hình tôi như rơi vào một cái niệm khí và dừng lại. Tôi ngồi dậy, giữa không trung như ngồi trên đất bằng vậy. Một mảnh giấy nhỏ bay phấp phới đến phía tôi đang ngồi và nhẹ nhàng hạ xuống đúng lòng bàn tay tôi.

“Cô Shih Kaylin, lần sau xin hãy cẩn thận hơn khi ngồi quan sát trên những đám mây.”

Từ từ, chậm rãi, người tôi được nâng cao để trở lại thiên đường. Nhẹ nhàng, tôi được hướng bay tới một khu vực rộng rãi và phẳng phiu có tên là “Khu vực đón nhận lại”. Tôi hạ xuống an toàn và mẩu giấy trong tay hóa thành một làn khói mỏng biến mất. Trò chơi ngã khỏi mây cũng thú vị đấy chứ. Và chuyến bay trở lại mới dễ chịu làm sao. Tôi vừa mỉm cười với bản thân vừa bước ra khỏi khu vực đón nhận lại và đi ra phố toàn những tòa nhà cao lớn sơn màu trắng.

“Kaylin, em đó hả?” Tôi xoay người lại ngơ ngàng đối mặt với Brian.

“Brian.” Tôi chào anh, cố giấu những bối rối trong lòng. “Anh làm gì ở đây thế?”

“Anh đến Đài quan sát Địa cầu với mấy người bạn. Còn em?”

“Ah, em cũng vừa ở đó. Nhưng tự nhiên em lại bị ngã khỏi mây.”

Brian cười. “Ai cũng ít nhất một lần bị ngã ở đó thôi mà. Có muốn đi cùng anh và gặp mấy người bạn của anh không?”

Ngay khi miệng tôi đang chuẩn bị thốt ra chữ “Chịu luôn” thì từ phía đằng xa, tôi lơ mơ nhận thấy bóng dáng HwanHee đang tất tả chạy về phía chúng tôi đang đứng. Chắc anh cũng biết cái khu vực đón nhận lại này và đến tìm tôi đây. “Thôi để sau.” Tôi cuống cuống nói với Brian. “Gặp anh sau nhé.”

“Chờ đã nào.” Brian gọi với theo nhưng còn lâu tôi mới dừng lại.

Tôi chạy một mạch đến tòa nhà gần nhất, cánh cửa gần tôi nhất và lao vào trong. Tôi nín thở chờ một chút xem Brian hay HwanHee có chạy theo tôi vào đây không. Cả hai đều không. Thế là tôi được tự do thoải mái và an toàn một lúc. Thở phào nhẹ nhõm, tôi quay đầu nhìn lại.

Một ông già lụ khụ ngồi đằng sau một cái bàn gỗ sồi to đùng đang ngo ngoé tôi ra chiều thắc mắc.

“Chào mừng đến với văn phòng riêng của Thượng Đế. Cô gái trẻ có hẹn trước với Ngài không vậy?”

5. Phần Iv - Chương 12

CHƯƠNG 12: NẾU NHƯ

Tôi ngơ nghe lắc đầu. “Không, không có hẹn ạ.” Đột nhiên tôi cảm thấy muốn được gặp Thượng Đế và được nói chuyện với Ngài. Trong đầu tôi lẩn quất một câu hỏi mà tôi chỉ có thể thắc mắc với Ngài mà thôi.

“Làm thế nào để đăng ký một cuộc hẹn ạ?”

Ông già nhỏ thó gật đầu, chỉ vào một cái ghế trống. “Cứ ngồi xuống đó đã, cô bé.”

Tôi quay đầu lại ngạc nhiên khi nhìn thấy phần còn lại của căn phòng kể từ khi tôi bước chân vào đây. Đây nhóc người, đủ mọi màu da, hình dạng, tất cả đều chờ đợi để được nói chuyện với Đấng tối cao.

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống và bắt đầu chờ đợi. Chờ được khoảng 20 phút, tôi đứng dậy và đi tới chỗ cái bàn.

“Ông ơi, cháu xin hỏi?”

Ông già rời mắt khỏi trang giấy ông hí hoáy viết, ngược đầu lên hỏi. “Gì vậy cháu?”

“Cháu có phải đăng ký một con số hay cái gì đó tương tự không ạ?”

Ông già mỉm cười hiền hòa, ra chiều thông cảm với một con bé còn bỡ ngỡ với những luật lệ mới mẻ của thiên đường.

“Thượng Đế sẽ đáp ứng từng người tùy theo mức độ quan trọng của sự việc chứ không phải ai đến trước thì được vào trước. Nếu cháu có thể đợi được thì Người sẽ gọi cháu khi nào đến lượt thôi.”

Tôi gật đầu cảm ơn ông và trở về chỗ ngồi. Tùy theo mức độ quan trọng ư? Vậy lý do muốn được gặp Đấng toàn năng của tôi quan trọng đến mức nào nhỉ? Tôi chỉ cần hỏi Người đúng một câu hỏi, chỉ một câu hỏi bé tí xíu mà thôi.

Tôi vẫn kiên nhẫn ngồi đợi, đợi đến quên cả thời gian. Mà quên cả thời gian cũng phải thôi vì xung quanh tôi có biết bao nhiêu là người, cũng có nghĩa là có bấy nhiêu cá tính thú vị để tôi quan sát và tìm hiểu. Người nào trông cũng thật hạnh phúc chỉ với mỗi việc được ngồi đó và chờ đợi một cơ hội được nói chuyện với Thượng Đế.

Cửa sảnh chợt mở ra, một người đàn ông tập tễnh đi vào.

“Ông Chun.” Ông già sau bàn giấy cất tiếng chào. “Lại đến để nói chuyện với Ông Lớn đấy à?”

Ông già đi khập khiễng gật đầu nói lớn. “Đã biết rồi thì nhớ ghi tôi vào đấy nhé.”

“Đương nhiên rồi, ông Chun à. Cứ ngồi xuống đi đã.”

Bên cạnh tôi còn một ghế trống nên tất nhiên là ông Chun sẽ đến ngồi đó rồi. Mấy phút đầu tiên, cả hai người đều im lặng. Nhưng rồi ông Chun quay sang tôi mỉm cười bắt chuyện. “Cô đến đây có chuyện gì thế, cô gái trẻ?”

“Cháu muốn hỏi Thượng Đế một câu hỏi.” Tôi rụt rè đáp lại. “Thế còn bác?”

Ông Chun xòe miệng ra cười, khoe cả một hàm răng hồng lỗ chỗ. “Tuần nào mà tôi chẳng đến đây để nói chuyện với Thượng Đế. Tôi sẽ còn làm như vậy, bao lâu nữa cũng được, cho đến khi nào Người đáp ứng yêu cầu của tôi thì thôi.”

“Yêu cầu gì vậy hả bác?”

“Thì yêu cầu Ngài không làm nhòe hình ảnh đi mỗi khi có chuyện gì đó ở dưới kia nữa, có thể ta mới xem được chứ.”

Hắn trông tôi phải shock dữ dội lắm và đã làm cho ông Chun bật cười ha hả. “Thì một ông già đôi khi cũng phải giải trí tí chút chút chứ hả?”

“Chắc vậy.” Tôi miễn cưỡng trả lời.

Tự nhiên tôi nghĩ ra một chuyện. “Cháu tưởng ở đây người ta có thể chọn tuổi ỳnh cơ mà. Sao bác không làm ỳnh trẻ ra?”

“Sao lại quan tâm chứ?” Ông Chun phản đối.

“Hầu hết mọi người muốn được trẻ ra chỉ vì cái bề ngoài. Nhưng lên đến thiên đường này rồi thì bề ngoài còn có ý nghĩa gì chứ? Ở đây già cũng có làm sao đâu? Chưa kể ta còn được giảm giá ở quầy ăn nhanh vì là công dân lớn tuổi nữa đấy.” Ông Chun nháy mắt tinh nghịch.

“Ở đây cũng có giảm giá cho người cao tuổi cơ á?”

Ông già phá lên cười, rõ ràng là vừa cho tôi ăn một vỏ lừa. “Cô bé buồn cười thật đấy.” Ông cố nói trong cơn cười.

Tôi chưa kịp đáp lại thì cái máy để trên bàn giấy đằng kia kêu lên một tiếng và một giọng trầm ấm vang lên. “John, cho Shih Kaylin vào nhé.”

John, ông già ngồi bên bàn giấy ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Cô Shih Kaylin, Thượng Đế gọi cô rồi đấy.”

Tôi đứng dậy và cúi chào ông Chun. Tôi vừa đi lại gần thì hai cánh cửa dát vàng đã tự động mở ra và tôi chỉ việc bước qua. Hai cánh cửa đóng lại và giờ thì tôi đang đứng trong một sảnh đường màu trắng, tường sơn trắng, sàn lát bằng gạch màu trắng, trần nhà trắng và những cánh cửa cũng màu trắng nốt.

Và tôi ở đó hoàn toàn một mình.

“Chúa ơi!” Tôi rụt rè khẽ gọi, cũng chẳng biết phải làm gì khác.

Và rồi ở đâu đó có vang lên tiếng nói, đến chính tôi cũng không dám chắc rằng tiếng nói đó vang lên trong đầu tôi hay là trong không khí xung quanh tôi nữa.

“Xin chào Kaylin.”

“Xin chào Ngài” Tôi đáp lại, vẫn chưa quen với cái cảm giác nói chuyện với không khí.

“Ngồi đi chứ.”

Tôi ngồi xuống.

“Giờ hỏi gì thì hỏi đi chứ nhỉ.”

Cổ họng tôi chợt đắng nghét. “Tôi, tôi muốn biết...”

Và tôi chẳng nói được lời nào nữa vì chữ nghĩa, câu cú cứ như đã kẹt hết cả lại trong cổ họng. Thượng Đế có vẻ hiểu chuyện. “Cô muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu HwanHee không chết hồi 16 tuổi chứ gì?” Tôi yếu ớt gật đầu.

“Sao cô lại muốn biết những việc sẽ không bao giờ xảy ra? Những câu hỏi như vậy chỉ mang lại những lo lắng và thất vọng không cần thiết. Cũng chẳng phải là một ý tốt khi mà sống nhưng lại cứ nghĩ về những việc có - thể - đã - xảy - ra. Cô biết đấy.”

“Tôi biết, thưa Ngài. Nhưng tôi thực sự cần được biết.”

Không khí chung quanh tôi xao động nhẹ, như là Ngài đang thở dài vậy.

“Thôi cũng được, Kaylin. Chúng ta sẽ cho cô xem điều gì sẽ xảy ra. Nhưng đảm bảo với cô là nó sẽ không giúp gì cho cô trong việc có được một quyết định đúng đắn đâu đấy.” Một cơn gió nhẹ đẩy tôi nhìn sang bên trái, một bức tường trắng trơn. “Hãy xem kĩ nhé nhưng tốt nhất là đừng nhớ gì cả.” Bức tường khẽ rung một cái và trên đó xuất hiện những xoáy màu. Những xoáy màu cuốn vào nhau, hòa dần vào nhau cho đến khi trở thành những hình ảnh rõ ràng.

Đó là một căn phòng bệnh viện. HwanHee 16 tuổi nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt nhưng có vẻ khỏe khắn hơn so với trong trí nhớ của tôi. Hình ảnh kéo rộng ra để thêm vào đó một hình người nữa. Một cô gái nhỏ với mái tóc đen dài. Là tôi.

“Kaylin, cứ về nhà đi.” HwanHee vừa nói vừa hực hặc ho. “Cậu cũng nghe bác sĩ nói rồi đấy. Mình sẽ ổn thôi mà.”

“Mình biết, HwanHee à, nhưng mình chỉ muốn được ở lại với cậu thôi.”

Đôi mắt của Kaylin nhỏ tuổi ăm ắp nước mắt khi cô bé gục xuống thân hình của HwanHee nức nở.

“Mình đã sợ quá khi nghĩ rằng cậu sắp chết mất rồi. Mình tưởng mình đã giết chết cậu rồi chứ.”

“Sao cậu cứ khẳng khẳng rằng đó là lỗi của cậu thế nhỉ?” HwanHee phải gắt lên với Kaylin, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô bé.

Và đúng là HwanHee đã không chết. Thời gian trôi vùn vụt và tôi được chứng kiến HwanHee sống khỏe mạnh bình thường. Và rồi đến một cảnh. HwanHee và Kaylin tay trong tay đi dạo trên một con phố và một bóng dáng quen thuộc đi tới từ chiều ngược lại.

“Brian.” Tôi khe khẽ thốt lên. Trong một giây, tôi đã tưởng tượng rằng Brian sẽ quay ra và chào hỏi Kaylin nhưng không, họ đi lướt qua nhau như không hề quen biết. “Chúa ơi.” Tôi gọi. “Điều gì sẽ xảy ra với Brian nếu tôi không bao giờ gặp anh hồi đại học?”

Lại là những xoáy màu cuốn vào nhau cho đến khi hiện ra một hình ảnh duy nhất. Hình ảnh của Brian đang ngồi trong lớp Mỹ thuật cơ bản, say mê vẽ. Tôi không nhìn thấy mình trong lớp học. Thì tất nhiên nếu HwanHee không chết, tôi cũng chẳng có lý do gì để theo học lớp đấy cả. Brian vẫn say sưa vẽ, vẫn là cái dáng ngồi đã quá quen thuộc với tôi.

“Cô có nhìn được anh ta đang vẽ cái gì không?”

Như thể có một cái camera đang quay phim và quay theo ý tôi vì ngay lập tức nó chuyển thành góc quay từ phía sau lưng Brian để tôi có thể nhìn thấy tấm toan của anh từ phía đằng trước. Và thứ mà tôi nhìn thấy đã làm tôi há hốc mồm kinh ngạc.

Đó chính là bức tranh “Nàng Lisa đang cười” của Brian.

“Làm thế nào?” Tôi lắp bắp. “Nếu chúng tôi không bao giờ yêu nhau, thì làm sao Brian lại vẽ bức tranh tôi đang cười chứ?”

“Chúng tôi chưa bao giờ nói rằng cậu ta sẽ không yêu cô.” Chúa đáp lời tôi. “Dù HwanHee có sống sót sau tuổi 16, số phận của Brian đã định đoạt rằng anh ta phải yêu cô trong những năm đại học. Hẳn là đã gặp cô ở một nơi khác, vào một thời điểm khác và đã thâm thương trộm nhớ cô rồi. Và số phận của cô cũng đã quyết định cô phải là mối tình cuối cùng của cậu ta cho dù hai người có gặp nhau ở kiếp nào đi chăng nữa.”

“Nhưng thế thì thật không công bằng.” Tôi phản ứng. “Thế tương lai thì sao? Số mệnh tôi là gì? Và cuối cùng tôi sẽ yêu ai chứ?”

Bức tường lại trắng xóa trở lại. Tất cả hình ảnh biến mất. “Chúa ơi!”

Thượng Đế lại thở dài hay sao. “Kaylin, bỏ qua chuyện HwanHee chết hay không đi, thì số phận của cô cũng phải yêu cả hai người. Nếu HwanHee có còn sống đi chăng nữa, thì cũng chỉ có nghĩa là cô sẽ gặp Brian muộn hơn một chút mà thôi. Và dù sớm hay muộn thì cô cũng vẫn yêu anh ta. Vì một lý do khác, nhưng chắc chắn là tình yêu. Thế đấy.”

Tôi đã tưởng rằng tôi yêu Brian bởi vì HwanHee đã chết.

Nhưng chính Thượng Đế đã nói, tôi vẫn sẽ yêu Brian kể cả khi HwanHee còn sống. Sự thật này đúng là không giúp gì cho tôi trong việc có một quyết định dứt khoát đối với cả hai người.

6. Phần V - Chương 13 - 14

PHẦN 5

CHƯƠNG 13: ĐỐI MẶT

Đã đến lúc tôi phải rời văn phòng của Đấng tạo hóa toàn năng. Tôi có thể hỏi Ngài hàng loạt những câu hỏi này nọ kia khác nữa, nhưng tôi hiểu rằng chúng cũng chẳng có ích gì cả. Tôi vẫn sẽ phải đối mặt với những hai người đàn ông trong đời mình.

Khi ra đến nơi, tôi thấy mình đang đứng gần với Đài quan sát Địa cầu. Tôi cứ đứng đó một lúc lâu, chẳng biết mình sẽ phải đi đâu nữa.

“Kaylin!” Tôi quay lại để nhìn thấy HwanHee đang cuống cuống vẫy gọi tôi. Anh chạy tới chỗ tôi, cười rạng rỡ. “Cuối cùng thì cũng xong. Anh cứ tự hỏi chẳng biết bao giờ cuộc gặp gỡ của em với Thượng Đế mới kết thúc nữa.”

Tôi lập tức bối rối. “Anh biết em đi gặp Người sao?”

Anh gật đầu. “Đương nhiên. Anh nhìn thấy em đi vào văn phòng quản lí mà. Anh cũng định đi vào theo em nhưng chỉ những người có việc muốn gặp Ngài mới được vào thôi. Đó là luật. Anh nghĩ người ta qui định như vậy vì cái sảnh đó lúc nào cũng chật kín người là người.”

Vậy là HwanHee đã nhìn thấy tôi chạy vào tòa nhà đó. Vậy có phải anh cũng nhìn thấy tôi đứng nói chuyện với Brian không nhỉ?

“Hay là đến thăm bố mẹ em đi.” HwanHee gợi ý. “Trầm mình trong dòng suối nước nóng cũng là một ý kiến không tệ đấy chứ?”

“Tốt thôi.” Tôi đồng ý ngay lập tức. Đẳng nào cũng chẳng có việc gì khả dĩ hơn để làm lúc này. Cả hai nhắm mắt lại, tay nắm chặt tay và vẽ lại hình ảnh của cha mẹ tôi trong đầu.

“Chào cả hai đứa.” Mẹ là người đầu tiên chào đón chúng tôi. “HwanHee, uống gì chứ?” Bố tiến lại vỗ vai HwanHee.

“Có chứ ạ.” HwanHee không phản đối.

Chẳng mấy chốc, cả bốn người chúng tôi đã quây quần bên chiếc bàn gỗ, thưởng thức đồ uống và những cái kẹo éclairs ngọt ngào. Chẳng khác gì những ngày cũ. Giá mà... giá mà cả bốn chúng tôi được sống lâu hơn nữa trên Trái Đất. Mặc kệ Thượng Đế đã nói đi nói lại với tôi, cái câu “Nếu mà...” vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu tôi chẳng thôi.

“Sao hôm nay con lại không ăn kẹo éclairs nhỉ?” Mẹ hỏi, tay đẩy đĩa kẹo ngon lành tới trước mặt tôi.

“Có chứ mẹ.” Tôi trấn an bà, nhón lấy một cái kẹo và hồn nhiên thả tọt vào miệng. Chính xác vào thời điểm đó, một cơn gió nhẹ thoảng qua và tôi nghe thấy giọng nói mà tôi không hề muốn được nghe trong tình huống này một chút nào.

“Kaylin, em đây rồi!” Brian hớn hở xuất hiện ngay cạnh tôi.

Mọi thứ như trong một cảnh quay chậm. HwanHee ngồi bên phải tôi, Brian đứng ngay bên trái tôi và bố mẹ tôi thì cứ nhìn từ chàng trai này sang chàng trai kia. Thời gian như ngưng đọng.

Rắc rối to rồi. Ngốc quá, sao tôi có thể chảnh mắng thế được cơ chứ. Rõ ràng tôi không muốn cho hai người gặp nhau. Nhưng giờ đây thì, tôi đây, kẹt cứng với cả hai người bên cạnh. Và tôi cũng chẳng thể làm gì vì bố mẹ đang chứng kiến tất cả.

“Kaylin.” Mọi người đều kêu tên tôi. Cảnh quay chậm kết thúc, mọi người lại hoạt động như bình thường.

“Kaylin, con không định giới thiệu bạn con với chúng ta sao?” Bố tôi nói. Nhưng lưỡi tôi đã đông cứng trong miệng và các cơ bắp cũng đã xụi đời hết ráo. Thế là xong, chỉ một vài giây nữa, HwanHee và Brian sẽ được biết về nhau, và thế là hết phim. Ngay cả trên thiên đường, tôi cũng đánh mất hạnh phúc của chính mình.

Brian vừa định mở miệng ra tự giới thiệu thì HwanHee đã tranh lời. “Cô chú à, đây là Brian, bạn trai thứ hai của Kaylin đấy.”

Shock.

Kinh ngạc.

Tóc gáy dựng hết cả lên.

Và rồi beng vào nhau, như chính cảm nghĩ của tôi lúc này.

HwanHee đã biết hết? Và Brian trông cũng chả có vẻ gì là bất ngờ cả.

Cuối cùng thì trí óc, cơ bắp và cổ họng của tôi cũng hoạt động trở lại.

“Hai người biết nhau à?”

Chính HwanHee cũng ngạc nhiên. “Tất nhiên là biết rồi. Sao em lại ngạc nhiên như vậy chứ?”

Brian nói tiếp. “HwanHee là người đầu tiên tìm đến anh khi anh vừa chân ướt chân ráo tới thiên đường. Và anh cũng nhận ra anh ấy qua những bức vẽ của em.”

“Và anh thì biết Brian là bởi vì anh rất hay dối theo hai người ở Đài quan sát Địa cầu.” HwanHee bổ sung. “Và bọn anh nhanh chóng trở thành những người bạn thân thiết.” “Còn hơn ấy chứ. Như anh em vậy đó.” Cả hai chàng trai tôi yêu lại thân như anh em với nhau sao?

Sau hàng tuần liên lo lắng không đâu, tự hỏi không biết tôi nên giới thiệu cho hai người biết nhau không, rồi lại cố giữ cho họ không gặp nhau, để rồi cuối cùng đây là tất cả những gì tôi nhận được sao?

Sự thật phũ phàng. Cuối cùng tôi là người duy nhất lo chuyện hão. Cả Brian và HwanHee đều biết rất rõ về nhau và có vẻ họ chẳng quan tâm chuyện cả hai người cùng yêu một người con gái.

Tất cả chỉ là tôi mà thôi.

Ngay lúc đó, lại là một cơn gió cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Hai cô gái cùng xuất hiện một lúc.

“Brian!” Một người gọi.

“HwanHee!” Đến lượt người còn lại.

Việc duy nhất tôi có thể làm là ngồi đó với cái miệng há hốc. Và mẹ đã giúp tôi việc phải làm.

“Vậy những cô gái trẻ xinh xắn này là ai đây?”

Brian nói trước. “Kaylin, hai bác, đây là mối tình đầu của con, Becca.” Mối tình đầu tiên của Brian?

Và HwanHee. “Còn đây là May, cũng là mối tình đầu của con.”

Mối tình đầu của HwanHee? Tôi không nhận được nữa. “Nhưng em tưởng em mới là mối tình đầu của anh chứ?” Tôi phản ứng HwanHee. “Chúng ta gặp nhau hồi mới có bảy tuổi cơ mà.”

May trả lời thay cho HwanHee. “HwanHee và mình đã gặp nhau từ hồi mới hai tuổi cơ. Và bọn mình đã là hàng xóm của nhau cho đến tận khi anh ấy chuyển đi năm bảy tuổi.”

Tôi hoàn toàn không nghĩ ra rằng nếu tôi có một mối tình đầu và một mối tình cuối thì đương nhiên Brian và HwanHee cũng sẽ như vậy? Sao tôi lại mải đến mải tuần lo lắng, căng thẳng về một mối tình tay ba chỉ tồn tại duy nhất trong đầu tôi mà thôi?

HwanHee và Brian cùng chăm chú nhìn tôi. Tôi chưa từng bao giờ trông nhột nhạt tệ hại đến vậy, cái phút giây tôi nhận ra mình chính xác, không gì hơn một con ngốc thảm hại.

“Kaylin, em không sao chứ hả?”

“Chúng tôi hi vọng tất cả chúng ta có thể là bạn của nhau.”

Là bạn hết. Sao đơn giản quá.

Vậy mà sao tôi không nhận ra điều đó sớm hơn? Sao tôi lại là người duy nhất bị ám ảnh bởi chuyện yêu đương?

Thiên đường đúng là nơi không có chỗ cho những cảm giác sợ hãi hay buồn tủi. Nhưng nếu có ai đó nói bạn rằng bạn sẽ không cảm thấy ngu ngốc trên thiên đường thì tôi dám chắc người đó đang nói dối bạn tệ hại.

CHƯƠNG 14: TÌNH ĐẦU, TÌNH CUỐI, NHỮNG MỐI TÌNH

Những đám mây quả là chiếc ghế sofa lý tưởng, nơi bạn có thể ngồi xuống và nghĩ ngợi cả ngày.

Giống như tôi đây, đang ngồi bên rìa mép của một đám mây dưới bầu trời đêm được soi sáng bằng cả ngàn vì sao.

Có tiếng bước chân lại gần tôi. Tôi ngược nhìn lên và ngạc nhiên bởi đó chẳng phải HwanHee cũng không phải Brian, càng không phải những cô bạn mới May hay Becca đang tiến lại phía tôi.

Đó là một chàng trẻ tuổi trông quen ơì là quen đang rải những bước tự tin lại bên tôi. “Chỗ này đã có ai ngồi chưa bạn?” Anh ta hỏi, tay chỉ vào chỗ ngồi trên đám mây bên cạnh tôi.

Tôi lắc đầu, vất óc nhớ xem mình đã gặp anh chàng này ở đâu trong quá khứ rồi.

Anh chàng ngồi xuống, chân cũng dùng đưa bắt chước tôi.

“Trông cậu vẫn như thế nhỉ.” Anh chợt lên tiếng.

Vậy ra là một người bạn trong quá khứ. Nhưng tôi không thể nào nhớ ra.

“Cậu không nhớ mình thì phải?” Tôi lắc đầu đầy ăm năn. Anh ta đẹp trai quá trời quá đất. Anh ta chìa một bàn tay về phía tôi.

“Chúng mình là bạn lớp 2 của nhau.”

Lớp 2. Park Joong Jae. Vậy là tôi bắt đầu nhớ ra rồi. Một cu cậu bầu bĩnh với mái tóc “cái bát úp ngược”. Hồi đó thì trông yêu yêu, còn bây giờ đẹp trai đến ngạt thở.

“Mình nghĩ là mình nhớ ra rồi.” Anh mỉm cười, ánh mắt anh như nhảy múa. “Làm mình vui quá. Hồi đó lúc nào cậu cũng đi với HwanHee nên mình nghĩ cậu sẽ chẳng nhớ mình là ai hết cả.”

Tôi lại lắc đầu.

“Sao lại không? Chúng ta đã từng cùng đóng trong vở kịch của trường đúng không? Một vở kịch Giáng Sinh. Cậu đóng con cừu, còn mình đóng cái cây.”

“Vậy là cậu có nhớ thật rồi.” Anh gật đầu muốn sái cả đầu. Tôi cũng chìa tay ra để bắt tay anh.

“Rất vui gặp lại cậu.” Anh bắt tay tôi. “Mình cũng vui lắm.”

Chúng tôi nhìn nhau cười mỉm. Trong một thoáng, tôi ngất ngây trước nụ cười hoàn mỹ của anh. Và còn cái gương mặt cương nghị kia, cái mũi thật thẳng và đôi mắt tối sẫm kia nữa chứ...

Đột nhiên anh cup mắt xuống như ngại ngùng một điều gì.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Mình chưa từng dám nói với cậu.” Anh rụt rè trả lời. “Mình đã từng rất thích cậu đấy.”

Thú vị đến khó tin. Làm tôi cười. “Thật vậy sao?” Anh ngượng ngùng gật đầu.

Và những lời tiếp sau của anh suýt làm trái tim tôi ngừng đập (nếu mà tôi vẫn còn một trái tim bằng thịt để có thể thực sự ngừng đập) và lấp cho nó đôi cánh để nó bay vút lên bầu trời sao luôn vì quá hạnh phúc.

“Em là mối tình đầu của tôi đó.”

Vậy cuối cùng tôi cũng là mối tình đầu của một ai đó. Và vòng quay của tôi không chỉ có HwanHee và Brian. Tôi mỉm cười với anh nụ cười rạng rỡ nhất tôi có thể.

o0o HẾT RỒI = ^, ^ = o0o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-ca-hai-tay-tren-thien-duong>